

Setkání

BISKUPSTVÍ ČESKOBUDĚJOVICKÉ

květen 2023 / ročník XXXIII

PRVNÍ
českobudějovický
biskup
J. P. Schaaffgotsche

ROZHOVOR
s Lukášem Milotou

NEPOMUK
má relikvii bl. Karla I.

FAMILYFEST

České Budějovice - Sokolský ostrov

14. 5. 2023 | 14.00 - 17.00

14.00 DIVADLO PRO DĚTI

Víťa Marčík st. s představením
"Tři zlaté vlasy děda vševěda"

15.00 HRY PRO DĚTI

zábavná a poučná stanoviště

od 16 hodin v kostele Svaté Rodiny

16.00 MINIKONCERT

dětský sbor salesiánské ZUŠ Vojtěch

16.30 MŠE PRO DĚTI

celebruje otec Tomas van Zavrel

Festival se koná pod záštitou 1. nám. hejtmána Jihočeského kraje Františka Talíře
Festival je podporován Statutárním městem České Budějovice

KŘEŠŤANSKÉ
POVLTAVÍ

Obsah

Editorial	3
Před 210 lety odešel na věčnost první českobudějovický biskup Jan Prokop Schaaffgotsche	4
Chlum u Třeboně: Velikonoční koncert	5
„Možnost být Mouřenci prospěšný je pro mě splněný sen“	6
Velikonoční přání od dětí opět rozšířila radost	9
Křestní pramen (fons baptismi), místo našeho zrození k životu věčnému	10
Slovo života pro děti	12
Nepomuk má relikvii bl. Karla I.	14
VZTAHY, VZTAHY, VZTAHY...	15
Postní duchovní obnova pro seniory	16
Nejmenší pouť vůkol	16
Veselské koledování v krojích	17
Personalia	17
TF JU navázala spolupráci v africké Zambii	18
Extrémní Křížová Cesta Borovany	18
Zájem o studium na BIGY roste	19
Úspěchy našeho gymnázia	19
Hořické pašijové hry letos začaly na Květnou neděl	20
Rozhovor s Ježíšem	21
Pašije v podání českobudějovických bezdomovců	21
Křemešnická pouť je na prestižním seznamu	22
Křemešnická pouť má tradici dlouhou 400 let	23
Pozvánka na Noc kostelů	23
V Písku vystavovali relikvii Svatého Hřebeu	24

Měsíčník AKTUALITY – SETKÁNÍ

Vydává Biskupství českobudějovické

Kontakt: Biskupská 4, 370 01 České Budějovice,
e-mail: setkani@bcb.cz

Redakční rada: JUDr. Jan Kotous – předseda,
P. Dr. Zdeněk Mareš Th.D., Mgr. Ondřej Doskočil, Th.D.

Šéfredaktor: Ing. Petr Samec, Dr.

Grafika a sazba: Zuzana Prokopová

Tisk: MPRINT s.r.o., České Budějovice

Evidenční číslo MK ČR E 6603

ISSN 1212-8074

**Redakce si vyhrazuje právo na úpravu a krácení rukopisů
a nezodpovídá za obsah inzerce.**

Uzávěrka příštího čísla je 10. 5. 2023

Vážení odběratelé, náklady na výrobu jednoho čísla činí 25 Kč. Příspěvek na ně můžete formou daru pro diecézi na účet Biskupství českobudějovického u UniCredit Bank, a.s., č. ú.: 1387924949/2700, variabilní symbol: 11. Účtárna biskupství na vyžádání vystaví doklad o daru pro daňové účely.

Foto na titulní straně: První českobudějovický biskup Jan Prokop Schaaffgotsche zemřel 8. května 1813. Více si o něm přečtete v článku na straně 4. Foto: archiv BCB

„Našemu rodu je ctí, že jedna z relikvií blahoslaveného Karla I. Rakouského může být dnešním dnem darována Nepomuku. Nechť je jejím prostřednictvím vyprošen mír nejen městu, ale i celé Evropě,“ pronesla arcivévodkyně Camilla z rodu Habsburků během mše svaté v Nepomuku u příležitosti 630. výročí umučení sv. Jana Nepomuckého. Více v článku na straně 14. Text a foto Pavel Motežik.

Editorial

Vážení a milí čtenáři,

držíte v rukou nové číslo časopisu Setkání, což nám opět připomíná skutečnost, že jsme jako společenství místní církve ušli o kousíček dál při našem společném putování v čase a prostoru. Ano, i tento časopis pomáhá ve sdílení toho, co jsme mohli společně prožít v čase minulém, ale také i to, jaké události nás teprve čekají v čase budoucím, aniž bychom zapomínali, že žijeme především přítomností. Prožíváme měsíc květen, který, dle mého soudu, patří k těm nejkrásnějším měsícům v roce. Jistě každé roční období má co do sebe, každý měsíc má svou vlastní krásu, avšak tento měsíc je zcela jedinečný. Rozhlédneme-li se kolem sebe, můžeme vnímat hřejivé paprsky slunce, které všechno prozařují svým jasem. Příroda, která se před pár týdny probouzela k životu, už žije a všechno kolem se nejen zelená, ale také kvete. Kolik jen krásných květů je možné obdivovat na lukách či v našich zahradách...? Jsme

účastni jednoho velkého zázraku, který nám dobrotivý Bůh dopřává.

Jestliže církev právě tento měsíc květen chápe jako „*měsíc mariánský*“, pak to není náhoda. Jistě je důvodů vícero, ale faktem zůstává, že Ježíšova matka Maria, ona „*Růže tajemná*“, jak to zaznívá v Loretánských litaních, je tím nejkrásnějším květem v celých dějinách lidského rodu a její vůně máme nechat provonět i naše životy. Tento „*Květ květů*“, můžeme a máme obdivovat a k němu také vzhlízet. Jsme pozváni k tomu, abychom pamatovali na přítomnost Panny Marie v Církvi a na její mimořádnou úlohu v dějinách spásy; ona přece dala světu Spasitele, ona stála pod křížem, ona se modlila spolu s apoštoly v očekávání příchodu Ducha svatého. Učme se v tomto čase vzhlízet s důvěrou a pokorně k Marii, kterou celé generace před námi vyzývali v překrásných litaních jako „*Těšitelku zarmoucených, Pomocnici křesťanů, Královnu rodin a Královnu míru*“.

P. Dr. Zdeněk Mareš, Th.D.

Napište redakci

Vážení čtenáři, uvítáme vaše názory a reakce na příspěvky v časopisu Setkání. Zapojit se můžete také formou diskusních příspěvků k jednotlivým nabízeným tématům, a to sdělením vlastního názoru či osobní zkušenosti.

Vaše reakce a příspěvky posílejte na e-mailovou adresu: setkani@bcb.cz, nebo na adresu redakce: Redakce časopisu Setkání, Biskupská 4, 370 01 České Budějovice

Před 210 lety odešel na věčnost první českobudějovický biskup Jan Prokop Schaaffgotsche

Narodil se v Praze na Malé Straně ve slavné rodině říšských hrabat 22. května 1748. Kromě hraběcího titulu si celý život nesl také přídomek „svobodný pán z Kynastu a Greiffensteinu“. To bylo jeho jediné dědictví, protože rodina byla na šlechtické poměry nemajetná.

Vzdělání se mu dostalo nejprve od domácích učitelů a později na elitní vídeňské škole pro mladé šlechtice zvané *Terezianum*. V mladém věku pocítil povolání ke kněžství. Studoval ve Vídni nejprve filosofii a po ní i teologii. Na kněze byl vysvěcen vídeňský kardinálem Migazzim 25. května 1771. O rok později, 30. května 1772, byl jmenován sídelním kanovníkem v Hradci Králové. Zde se natolik osvědčil, že kromě funkce v kapitule byl až do roku 1781 generálním vikářem postupně tří královéhradeckých biskupů. Dvakrát dokonce řídil diecézi v době sedisvakance. Ve stejné době byl také nesídlením kanovníkem olomoucké kapituly. Olomoucký arcibiskup Colloredo jej pro jeho zkušenosti a výbornou pověst nejprve 17. února 1780 jmenoval farářem v Mohelnici a poté 27. května 1780 sídelním kanovníkem olomoucké kapituly. V olomoucké arcidiecézi Schaaffgotsche působil další tři roky. Ještě v roce 1782 byl pověřen funkcí kapitulního arcijáhna a zároveň ředitele kněžského domu v Brně. Za svého pobytu v Brně zastupoval kapitolu při zemském sněmu. Začátek další Schaaffgotschovy životní etapy přišel s rozhodnutím císaře Josefa II. založit nové biskupství v Českých Budějovicích z 18. dubna 1784 a zároveň jej jmenovat zdejším biskupem. Formální prosba o zřízení biskupství byla císařem Josefem II. zaslána papeži 20. prosince 1784. Českobudějovické biskupství bylo oficiálně založeno bulou papeže Pia VI. *Cunctis ubique* 20. září 1785. Schaaffgotsche obdržel biskupské svěcení 11. prosince 1785 ve svatovítské katedrále. Světitelem byl pražský arcibiskup Antonín Petr Příchofský. Slavnostní intronizace se konala 26. února 1786. Sídlem biskupa a diecézních úřadů se stala budova bývalé piaristické koleje v dnešní Biskupské ulici (kde ostatně českobudějovičtí biskupové sídlí dodnes).

V prvních letech svého episkopátu se Schaaffgotsche zabýval především organizačními otázkami nové diecéze. Vyřešit bylo potřeba některé územní nesrovnalosti s okolními diecézemi. Pro seznámení se s diecézí měly zásadní význam generální vizitace v letech 1786-1788 a 1805-1810. Roku 1790 Schaaffgotsche provedl v diecézi správní změny. Rozdělil ji na pět arcikněžství – budějovické, klatovské, strakonické, táborské a vimperské – která se členila do třiceti vikariátů.

Je vcelku logické, že s reorganizací církevně-správních záležitostí se pojila také biskupova starost o vzdělání a formaci budoucích duchovních. Po dlouhodobém Schaaffgotschově úsilí byl císařským dekretem ze 7. dubna 1803 založen v Českých Budějovicích diecézní kněžský seminář s teologickým učilištěm (v dnešní budově Teologické fakulty Jihočeské univerzity v Kněžské ulici). Studium zde bylo zahájeno 4. listopadu 1804. Ve stejnou dobu byl založen z biskupovy iniciativy v Českých Budějovicích také filosofický ústav, který navazoval na gymnaziální

Obraz biskupa J. P. Schaaffgotsche, který byl v roce 1809 dekorován komandérským křížem Leopoldova řádu.

výuku (vedenou bratřími piaristy) dvouletým studiem (o které se starali vyšebrodští cisterciáci). Absolvování filosofie bylo předpokladem pro studium na univerzitě nebo pro vstup do semináře. Schaaffgotschův důraz na výchovu kněžského dorostu se pozitivně projevil ve stabilním počtu těch, kteří přijímali kněžské svěcení, takže se mu dařilo bez větších potíží

Osobní znak biskupa J. P. Schaaffgotsche: rodový hraběcí erb doplněný o atributy biskupského úřadu.

Biskup Schaaffgotsche odpočívá v biskupské hrobce u kostela sv. Jana Křtitele a sv. Prokopa.

obsazovat všechna místa v duchovní správě diecéze, v níž se staralo o přibližně 700 tisíc obyvatel přes 700 kněží.

Schaaffgotsche se aktivně účastnil duchovní správy svého rezidenčního města. Kromě provádění křtů, svateb a poměrně častého zaopatřování nemocných také rád kázal, vodil procesí, konal duchovní cvičení a zdůrazňoval eucharistickou úctu. Intenzivně se staral o projekt výstavby budějovické nemocnice, kterou finančně podpořil ve své závěti, a také o chod chudobince. V Schaaffgotschově biskupském působení je vidět značná snaha o vnitřní reformu církve, v jejímž provádění se ukazuje zejména ovlivnění myšlenkami italského teologa Antonia Lodovica Muratoriho i přísnou jansenistickou

zbožností. Vliv Muratoriho myšlenek je v jeho činnosti zřejmý především v zasazení péče o potřebné do středu jeho vlastního života i aktivit v diecézi. Inspirovat se nechal také v oblasti duchovního vedení, jak je vidět zejména na důrazu kladeném na opravdovou, vroucí zbožnost a působení na srdce i rozum člověka při předávání víry. V liturgii kladl především důraz na názornost, výklad Bible a kázání. Snažil se především posilovat vnitřní zbožnost svých duchovních i lidu v diecézi. Neodmítal všechny vnější projevy zbožnosti, které pocházely z minulé, tj. barokní doby, ale podporoval ty, které podle jeho názoru měly vnitřní hodnotu. Odmítal však takové, v nichž viděl vliv pověr. O aristokratické povaze svého tvůrce a jeho širokých intelektuálních zájmech vypovídá hodně jeho knihovna, která měla přes 6 000 svazků a prakticky bez proměny se dochovala až do současnosti. Můžeme v ní najít duchovní literaturu v nejširším smyslu slova, tj. nejen pojednání čistě teologická, ale také díla odrážející dobové duchovní klima spjaté s osvícenstvím. Nechybí zde ani spisy přírodovědné, technické nebo uměnovědné. Knihovna svědčí o jeho rozsáhlých kontaktech zejména s olomouckým a vídeňským prostředím, a také o kulturních vazbách do francouzského a německého prostoru.

Poslední roky Schaaffgotschova života byly poznamenány těžkou nemocí, která postupně omezovala jeho aktivity. Zemřel 8. května 1813 v necelých pětadesáti letech. O tři dny později byl pochován na českobudějovickém staroměstském hřbitově u kostela sv. Jana Křtitele a sv. Prokopa. Svému nástupci, kterým se stal jeho dlouholetý generální vikář Arnošt Konstantin Růžička, zanechal stabilizovanou diecézi, která se mohla utěšeně rozvíjet v čase po napoleonských válkách.

doc. ThDr. Rudolf Svoboda, Th.D., děkan TF JU

Chlum u Třeboně: Velikonoční koncert

Velikonoční koncert v kostele Nanebevzetí Panny Marie v Chlumu u Třeboně se konal na svátek Zmrtvýchvstání Páně v neděli 9. dubna. Účinkoval Rapšašský komorní sbor a orchestr. Rapšaští sami uspořádání koncertu v naší farnosti nabídli, neboť se jim náš kostel líbí a dobře se jim v něm hraje a zpívá. Zaznělo Oratorium na Velký pátek od Josefa Schreiera, znovuobjeveného barokního moravského skladatele a učitele chrámové hudby a zpěvu, dále několik děl nám blízkého jindřichohradeckého rodáka Adama Michny z Otradovic (m. j. Allegro nanebevstoupícího Krista Ježíše) a skladby Václava Jana Kopřivy.

Posluchači zaplnili všechna místa v kostele. Neodradilo je ani nevládné, chladné a deštivé počasí, ani ještě po zimě prochlazené prostředí kostela. Toto setkání lidí bylo krásnou příležitostí přiblížit všem, včetně těch, kteří se třeba ani neúčastní velikonočních obřadů, slovy i hudbou velikonoční poselství.

Velkorysě bylo od souboru i to, že se vzdali dobrovolného vstupného ve prospěch potřeb farnosti. Z naší strany byli za přímo profesionální výkony obdarováni malou kytičkou a děti velikonočními čokoládkami.

Jitka Válková, farnost Chlum u Třeboně

„Možnost být Mouřenci prospěšný je pro mě splněný sen“

Kostel na Mouřenci oslaví 30. výročí od znovuvysvěcení letos 23. září. O tom, jak se Mouřenec za uplynulých 30 let změnil, vypráví Lukáš Milota, novinář, průvodce a Šumavák z Annína a od Mouřence a také předseda spolku „Přátelé Mouřence, z. s.“

Kostel sv. Mořice na Mouřenci nad Annínem byl před 30 lety zachráněn.

Jak vypadal Mouřenec na konci budování socialismu?

Od 60. let 20. století kostel církev nevyužívala. Zůstal opuštěný a zavřený. Dlouho ale zavřený nebyl. Mouřenec lákal různé vandaly a hloupé lidi, kteří měli potřebu toto místo ničit a znešvecovat nebo zde něco ukrást. Uprostřed kostela bylo podle svědků ohniště, mobiliář byl naházený na hromadě. Násilně zpřístupněna byla i kostnice a kosti a lebky se pak válely všude v okolí. Některé si lidé odnesli jako podivný suvenýr nebo studijní materiál. Dokonce prý podle vyprávění svědků v kostele mládež hrála s lebkami fotbal. Na hřbitově vandalové polámali krásné litinové kříže, povalili náhrobky, otevírali náhrobní desky a demolovali i podzemní hrobku rodiny Müller, která založila annínskou sklárnu. Přicházeli i slušní lidé, turisté nebo fotografové. Protože jen mlčky prošli, jejich stopy dnes v kostele nenajdeme. Některé lidé měli snahu kostel svépomocí opravovat. Někdo další ale jejich dílo opět zničil. Neopravovaný kostel zároveň přirozeně chátral. Zdivo zvětralo, střecha byla zničená a do kostela zatékalo. Z Mouřence se stávala zřícenina, kterou velmi věrně zachytil na svém obrazu například akademický malíř Miroslav Houšť. Obraz tehdejší zkázy poskytně i videoklip skupiny Stromboli s Bárou Basikovou, která zde na konci osmdesátých let natočila část videoklipu k písni Košilela.

Zaujalo mě, že lidské ostatky odnesené před lety jako su-

venýry se prý nyní postupně vracejí do kostnice...

Když jsem byl malý, bylo možné při houbaření najít v lese lebky. Nerozumní lidé házeli ostatky z kostnice třeba i do řeky. Pořádali noční výpravy do kostela a brali si lebky domů. Už několikrát se nám stalo, že někdo po 40, 50 nebo 60 letech přinesl lebku zpátky. Například před lety zavolaal pán z Třebíče, že byl na Šumavě v 68. roce jako voják a že ho velitel poslal na Mouřenec, aby si prohlédl zajímavé místo. Odnesl si lebku a měl ji doma v obývacím pokoji ve skříni. Před lety ji s manželkou přivezli zpátky s omluvou a uložili ji opět do kostnice. O příběhu jsme informovali veřejnost a ozvali se další lidé, kteří měli doma lebky a přinesli je zpátky. Jsou to příklady hodné následování. Kdokoli chce lebku nebo kost vrátit do kostnice, může se ozvat na tel. 731 692 703 nebo na e-mail lukas.milota@centrum.cz.

Kdo byli hlavní iniciátoři obnovy Mouřence a kde získali finance?

Mouřenec měl obrovské štěstí, že nemusel čekat na evropské fondy ani na „ukotvení“ a rozvoj demokracie v naší zemi. Hned na počátku 90. let se vrátili bývalí obyvatelé a odsunutí farníci z Mouřence. Založili podpůrný spolek, vybrali mezi sebou dostatek peněz a hned v roce 1991 začali platit kompletní opravu kostela. Z trosek ho zachránili např. Karl Suchy, Karl Prinz, Maria

Lukáš Milota s Margrit Kaiser, předsedkyní podpůrného spolku Förderkreis zur Erhaltung von St. Maurenzen v roce 2021.

Zakládající členové spolku přebírají na Vyšehradě diplom za vítězství v soutěži „Má vlast cestami proměn v roce 2016“.

Frank, ale také Adolf Schneider a další lidé, pro které byl Mouřenec ztělesněním dětství a mládí a také místem posledního odpočinku jejich nejbližších. Těmto lidem vděčíme za záchranu kostela. Do opravy Mouřence investovali přes 5 milionů korun, další peníze zaplatili za dva nové zvony a další vybavení a neustále na obnovu přispívají. Podpůrný spolek stále existuje a jeho členové jsou našimi partnery a přáteli, se kterými organizujeme záchranné práce, úklidové brigády nebo koncerty. Pokud se o Mouřenci rozhoduje, plánuje či cokoli mění, měli by tito lidé být vždy přizváni k diskusnímu stolu. Považuji to za elementární slušnost, naši morální povinnost a výraz opravdové vděčnosti za záchranu tohoto krásného místa. K záchraně kostela přispěli i lidé na české straně. Byl to zejména tehdejší duchovní P. Zdislav Pešat nebo pozdější dlouholetý kostelník (a můj dědeček) František Bucifal. Ruku k dílu ale přiložili i mnozí další.

Co všechno se za 30 let podařilo?

Podařilo se zachránit kulturní památku a důležité duchovní místo, jehož křesťanská historie sahá až do 13. století. Podařilo se zachránit jeden z nejstarších kostelů v jihozápadních Čechách. Podařilo se objevit vzácné fresky ze 14. století a ztožnit zvon z roku 1329 a později i navrátit do kostela chybějící zvony. Podařilo se navrátit kostelu jeho původní funkci tím, že byl po létech znesvěcování a špinění opět v září 1993 budějovickým biskupem Mons. Antonínem Liškou vysvěcen. Podařilo se založit tradici česko-německých bohoslužeb a vytvořit z Mouřence místo smíření a vybudovat pomyslný most mezi Čechy a Němci. Díky natáčení pohádky Anděl Páně a dalších filmů se Mouřenec stal také místem známým z filmového plátna. Mouřenec se stal místem čím dál více vyhledávaným. Za důležitý den považuji 27. listopad 2011. Tehdy jsem se dohodl s novým mouřeneckým knězem P. Tomasem van Zvrem a uspořádali jsme adventní koncert Žihelského sboru, který navštívilo několik stovek lidí, převážně Čechů. Bylo to do té doby něco nevídaného. Byl to pro nás signál, že lidé mají o Mouřenec zájem a začali jsme plánovat další koncerty, bohoslužby, prohlídky nebo dětské dny. Jestliže rodáci kostel zachránili, my jsme ho začali oživovat a otevírat všem lidem dobré vůle. Nastala nová éra tohoto kostela. V dalších letech na Mouřenci koncertovali třeba Hradišťtan s Jiřím Pavlicou, Spirituál kvintet, Lenka Filipová, Lubomír Brabec, Štěpán Rak, Nezmaři a další interpreti. Mám obrovskou radost, že si občas

někdo náš kostel vybere pro svůj sňatek nebo křest svého potomka. Nenápadně tak vzniká nové společenství lidí, kteří mají Mouřenec napevno ukotvený ve svém životě. Farnost se tak krůček po krůčku probouzí. Třeba bychom jednou mohli všechny oddané a pokřtěné pozvat na bohoslužbu.

Jak budou probíhat oslavy letošního výročí?

Už deset let pořádáme na Mouřenci tzv. Mouřenecké léto. Je to cyklus duchovních, kulturních a vzdělávacích akcí. Začínáme vždy v květnu česko-německou mší. Ta bude letos v sobotu 20. května od 14 hodin. Během července a srpna pozveme na několik koncertů, budeme pořádát pravidelné prohlídky kostela a bude i přednáška historika umění prof. Jana Royta, který byl před 30 lety u objevu vzácných gotických maleb, zná je dokonale a poutavě o nich vypráví. Přesný program Mouřeneckého léta teprve vzniká a zájemci ho najdou na webových stránkách www.pratelemourence.cz nebo Facebooku www.facebook.com/mourenec. Oslavy vyvrcholí v sobotu 23. září ve 14 hodin česko-německou poutní mší svatou. Bude to přesně 30 let od znovuvysvěcení kostela. Hlavním celebrantem bude emeritní biskup plzeňský Mons. František Radkovský. Chystáme také koncert sboru Svatobor, který vystupoval na Mouřenci i při slavnosti znovuvysvěcení. Připravíme také fotografickou výstavu, která připomene krásných 30 let zachráněného Mouřence.

Proč a jak vznikl spolek „Přátelé Mouřence“?

Moje babička byla neodsunutá Němka, která si po válce našla

POZVÁNKA NA KVĚTEN

Česko-německá mše svatá,

setkání rodáků a zahájení

Mouřeneckého léta 2023

se bude konat v **sobotu 20. května**

od **14 hodin.**

Základní informace o Mouřenci

Kostel sv. Mořice na Mouřenci nad Annínem patří mezi nejstarší dochované kostely na Šumavě. Postaven byl po roce 1220 jako pozdně románský. V pozdějších dobách byl goticky a barokně upraven. Jeho vznik souvisí mj. se středověkou kolonizací a příchodem prvních křesťanů na Šumavu. Zásluhy na vzniku kostela připisují různí autoři poustevníku Vintířovi, benediktinskému klášteru Niederalteich u Deggendorfu a hrabatům z Bogenu. Po celá staletí zde žili společně Češi a Němci. Po odsunu německy mluvícího obyvatelstva a po nástupu komunistického režimu v Československu lidé Mouřenec zdevastovali a rozkradli. V 90. letech byl kostel hlavně díky sbírce německých rodáků a díky společnému úsilí Čechů a Němců opraven a v září 1993 znovu vysvěcen. Od té doby zve na česko-německé bohoslužby. Při rekonstrukci byly náhodně objeveny vzácné gotické fresky ze 14. století s vyobrazením Posledního soudu a Ukřižování. V kostele zůstala původní křtitelnice a ve věži visí bronzový zvon z roku 1329. Na severní straně hřbitova stojí barokní kostnice z 18. století, kde byly uloženy tisíce lidských ostatků. Na přelomu let 2004/5 zde režisér Jiří Strach natočil část pohádky Anděl Páně. Mouřenec se objevil i v pohádce Tři životy nebo v seriálu Policie Modrava. Od roku 2011 zde tým (dnes spolek) Přátelé Mouřence ve spolupráci s podpůrným spolkem Förderkreis zur Erhaltung von St. Maurenzen, duchovní správou a s podporou OÚ Dlouhá Ves a dalších partnerů pořádá duchovní setkání, koncerty, prohlídky, přednášky a další akce.

na Šumavě českého dědečka. Moji prarodiče mě od dětství vodili na Mouřenec, kde jsem poté dědečkovi pomáhal s údržbou kostela. Vzpomínám si, jak jsme před 30 lety stavěli polámané křížky, nebo jsme natírali černou barvou pahýly, které po křížcích zbyly. Nebo jsme sekali trávu na hřbitově a uklízeli kostel před bohoslužbou. Mám na hřbitově pochované německé předky a Mouřenec jsou moje kořeny a je to pro mě životní kotva. Proto možnost být Mouřenci prospěšný je pro mě splněný sen. Jeden člověk ale mnoho nezmuže. Postupně se ke mně přidaly další pomocníci a společně s P. Tomášem van Zavrelem jsme začali Mouřenci pomáhat.

Kdo jsou další členové spolku „Přátelé Mouřence“?

Skupina kolem faráře se v roce 2016 přetvořila ve spolek, jehož zakládajícími členy byli spolu se mnou Helena Pekárková a Janka Kadlecová, která přijela před lety do kostela na prohlídku a nabídla nám pomoc. Dnes jsou ve spolku také Jana Mílová, Pavel Němeček a Hana Vítová. Například s prohlídkami, organizací akcí nebo administrativou pomáhají i Jiřina Panušková, Petr Janeček, Ivana Vítovcová, Ludmila Koželuhová nebo Marie Knetlová. Aktuálně máme i přátele z Příbrami, Pavla Pecku a Renatu Zelenkovou, kteří například důkladně zmapovali celý hřbitov a vše publikovali na internetových stránkách www.hrbitovmourenec.cz. Nedílnou

součástí našeho týmu je také současný mouřenecký farář P. Jenda Kulháněk, který rozšířil počet bohoslužeb a podporuje naše další aktivity. Aktivně se zapojuje také do údržby kostela, při které využívá i svou původní profesi elektrikáře a elektroinženýra. Vážím si nasazení svých kolegů a toho, že jsme dostali před lety důvěru a příležitost a že můžeme být Mouřenci nápomocní. Snažíme se, aby když si Mouřenec o něco „řekne“, aby to dostal.

Kde získává spolek Přátelé Mouřence nezbytné peníze?

Především od našich milých návštěvníků, kteří přicházejí na prohlídky nebo na koncerty. Získané peníze vracíme zpátky do kostela, do jeho obnovy, provozu a projektů. Pomáhá nám OÚ Dlouhá Ves, a to jak finančně, tak například s údržbou hřbitova. Pomáhají nám i sponzoři, kteří posílají peníze na transparentní účet spolku Přátelé Mouřence. Za těch 12 let už jsme pro Mouřenec získali stovky tisíc korun. Společně s přáteli z Německa jsme přispěli na obnovu kazatelny, křtitelnice, opravu fresek, pořízení soch, vznik malého muzea v kostele nebo na nový nátěr fasády, který dokončíme letos nebo příští rok. Jsem vděčný za každou korunu a děkuji každému, kdo přispěl nebo v budoucnu přispěje. Děkuji každému, kdo si Mouřenec oblíbil a rád toto místo navštěvuje.

Kdo dnes Mouřenci pomáhá na německé straně?

Podpůrný mouřenecký spolek dnes vede Margrit Kaiser. Skvělá žena, kterou považuji za svou „adoptivní babičku“. Jsme neustále v kontaktu. Vymýšlí a navrhuje, jak Mouřenec zvelebit. Ve spolku má další pomocníky. Jsem moc rád, že takové přátele máme.

Na Mouřenci se odehrává část filmu Anděl Páně. Jak se stalo, že Mouřenec byl pro film vybrán?

Jiří Strach vypráví, že scénář předpisoval hrad v zimě. Vsadili proto na nejvýše položený královský hrad v Čechách Kašperk. Tím se dostala Šumava do pohádky. Scénář dále předepisoval starobylý kostel a někdo tehdy doporučil Mouřenec. Jiří Strach si kostel oblíbil a bylo rozhodnuto. Při natáčení si našel na Šumavě i budoucí manželku Magdalenku, která se nechala na Mouřenci pokřtít. V roce 2007 se Jiří Strach vrátil s kamerou a v kostnici vzniklo pár záběrů do pohádky Tři životy. Mouřenec má rád. Vypráví, že na toto místo rád jezdí a pomodlí se růženec. Několikrát jsme společně s ním pohádku Anděl Páně v kostele i promítali. Věříme, že se s kamerou opět vrátí.

Jaké další filmy vznikly na Mouřenci?

Mnoho lidí neví, že v 70. letech natočila německo-rakousko-švýcarská koprodukce na Mouřenci část filmu ze 17. století o Valdštejnovi. Moje maminka dodnes vzpomíná, jak k Mouřenci přijely vozy tažené koňmi, v nich byli lidé v kloboucích a vše bylo velmi výpravné. Na Mouřenci vznikly dokumentární filmy nebo reportáže, zavítala tam i Toulavá kamera. Před několika lety vzniklo na Mouřenci i několik záběrů do česko-slovenského filmu Kryštof o mladém muži, který se chce v 50. letech stát řeholníkem a zároveň převádí lidi přes hranice do svobodného světa. Na Mouřenci vznikla také část jedné epizody seriálu Policie Modrava. Každou žádost o natáčení posuzuje majitel kostela, tedy církev. Ta rozhoduje o tom, jestli je záměr filmařů pro toto památné místo vhodný.

Co mohou lidé na Mouřenci vidět (a slyšet)? Je nutné si návštěvu předem objednat?

Už několik let (s výjimkou coronavirové pauzy) zveme návštěvníky na pravidelné komentované prohlídky. Ty se konají po celý rok každou sobotu od 11 hodin. Sraz účastníků je před kostelem. Není potřeba se objednávat, prohlídky se konají i pro 1 návštěvníka. Od nás, zasvěcených průvodců, se lidé dozvědí vše důležité o historii i současnosti kostela. Prohlídka trvá přibližně jednu hodinu. V létě zveme na prohlídky častěji, skoro denně. Pořádáme i noční prohlídky při svíčkách. Rozpis je opět na stránkách www.pratelemourence.cz

Na co dalšího se návštěvníci mohou těšit během letošní sezóny?

Kromě bohoslužeb (v květnu, v červenci a v září) to budou koncerty vážné hudby, spirituálů, folku a dalších žánrů. Program zveřejníme během května.

Mouřenecký kostel leží v nádherné krajině a s jeho prohlídkou je možné naplánovat i celodenní výlet v okolí. Co byste návštěvníkům doporučili?

Mouřenec dominuje Annínsku. V Anníně funguje sklárna, kde je v létě možné pozorovat při práci skláře v huti a případně si i vyfouknout skleničku a další výrobky. Je tam také krásné muzeum annínského skla a prodejna. Kousek pod Mouřencem v Rajsku je brusárna s galerií Rajský dvůr, kde turisté uvidí broušení skla a sklářskou galerii a také zde si mohou skleněné výrobky koupit. Kilometr od Mouřence ve směru na Palvínov je Švédský hrob, drobný hřbitůvek, pohřebiště švédských protestantských vojáků z Třicetileté války. Kdo půjde dál, dojde až do Vatětic, kde rodina Vinčálkova před několika lety znovu postavila za minulého režimu zbořenou kapli Panny Marie Bolestné. Kdo chce spojit poznávání s rekreací, může na Annínsku využít pohostinnost kempů, penzionů nebo hotelu. Ke koupání zve řeka Otava nebo annínské koupaliště. Největší slavností na Annínsku je Sklářská anenská pouť. Letos bude od pátku 28. do neděle 30. července. Jejím součástí je i koncert a prohlídka na Mouřenci a také poutní mše ve sklářské hrobní kapli v Anníně. Tato kaple bývá v létě otevřena k prohlídkám.

Ptal se Petr Samec

Lukáš Milota

Narodil se v roce 1981 v Sušici. Od narození žije v Anníně, přechodně v Plzni. Vystudoval žurnalistiku na FSV UK v Praze a již 16 let pracuje v rádiích, aktuálně jako redaktor zpravodajství. Bezmála 16 let byl také průvodcem na vnitrostátních a zahraničních autobusových linkách. Má rád cestování, miluje ale svou rodnou Šumavu, rád navštěvuje Pálavu. Kromě toho, že se dobrovolně a rád věnuje Mouřenci, coby lokální patriot pořádá i kulturní a společenské akce v Anníně. V roce 2016 založil spolu s dalšími místními obyvateli třídní Sklářskou anenskou pouť.

Foto: Centrum sociální pomoci Vodiňany

Velikonoční přání od dětí opět rozsávala radost

Děti v rodinách, v družinách, ve školkách, ve školních třídách apod. v postní době opět vytvářely přání nebo malovaly obrázky pro seniory a nemocné.

Poprvé jsme do naší diecéze vyslali tuto výzvu již před třemi lety v první vlně nouzového stavu při koronavirové pandemii. Sešlo se tenkrát velké množství obrázků doručených ponejvíce mailem. Obdarovali jsme tak hodně lidí v několika domovech důchodců. Po velkém ohlasu z řad domovů a z rodin jsme pak pokračovali před Vánocemi i dalšími Velikonocemi. Ještě během masopustu jsme však na Pastoračním středisku přemýšleli, zda projekt „**Pošli pozdrav nemocným a opuštěným**“ také letos před Velikonocemi rozjedeme. Nebyli jsme si úplně jistí, zda se ještě bude chtít dětem kreslit a vyrábět. Na začátku postní doby jsme ale opět poprosili děti, rodiny a školy o obrázky a přání. Děti našťastí chuť nepřesla, a tak i letos před Velikonocemi se nám přání sešla v hojném počtu. Mohli jsme jimi podělit téměř 850 lidí v domovech pro seniory či klienty pečovatelské služby.

Některé rodiny a školy se zapojují pravidelně, a to nejen z Českých Budějovic – třeba družina ze ZŠ Jistebnice či rodina s dvěma dětmi z Velkého Meziříčí. Z českobudějovických škol bychom chtěli zvláště poděkovat ZŠ Nerudova, Církevní základní škole Rudolfovska, ZŠ Mladé, ZŠ Grünwaldova a Matice školské a ZŠ a MŠ Hosín. Překvapením pro nás také bylo, že o tuto službu projeví zájem více zařízení než dříve a téměř polovina zařízení se přihlásila poprvé. Děkujeme rodinám za podporu a odevzdané obrázky i přání. Jsme rádi, že s domovy pro seniory rozvíjíme spolupráci, která spočívá např. také v dopisech odesílaných seniorům či v nabídce besed a literárně-hudebních vystoupení.

Iva Hojková, vedoucí diecézního centra pro seniory

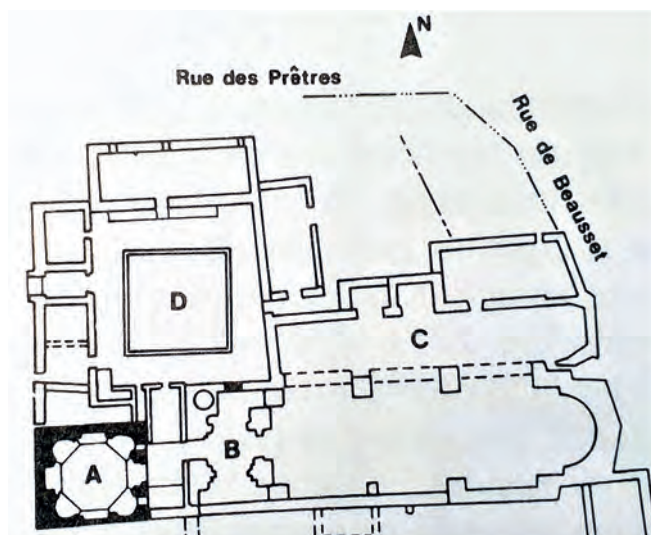
Křestní pramen (*fons baptismi*), místo našeho zrození k životu věčnému

Svémi Velikonocemi otevřel Kristus prameny křtu všem lidem. Mluvil totiž o utrpení, které měl podstoupit v Jeruzalémě, jako o „křtu“, kterým má být pokřtěn.

Krev a voda, jež vytryskly z probodeného boku ukřižovaného Ježíše, jsou znamením křtu a Eucharistie, svátostí nového života: od té chvíle je možno „*narodit se z vody a z Ducha*“, aby člověk vstoupil do nebeského království (Katechismus katolické církve, 1225). Sv. Cyril Jeruzalémský (313–386) ve své druhé mystagogické katechezi píše: „*Potom jste byli za ruku vedeni ke svaté koupeli božského křtu jako Kristus z kříže k přilehlému hrobu.*“ A dále pak pokračuje: „*... třikrát jste se ponořili do vody a znovu se vynořili, skrze symbol tak naznačující tří-denní Kristovo pohřbení.*“ A v závěru dodává: „*Neboť mocný je Bůh, který vás postavil mezi živé z mrtvých a dal vám chodit v novém životě.*“ Křtitelnice je tak ve své symbolice podle sv. Cyrila hrobem i lůnem.

Pojďme se krátce zamyslet nad vývojem a symbolikou křtitelnice a místa našeho zrození pro nový život v Kristu. Významu svátosti křtu odpovídá i místo, kde se křest slaví. Křtitelnice je po oltáři a svatostánku nejposvátnějším místem a nezbytnou součástí farních kostelů. Ty, na rozdíl od klášterních a poutních kostelů, mají povinnost a právo křtitelnicí mít. Původním místem křtu v době po Kristu byly břehy řek (Sk 8,36–38; 16,13). Když čteme svědectví církevních otců o křtech v prvních staletích křesťanství, dozvídáme se o zvláštních budovách – baptisteriích (lat. *baptisterium*, od řec. *baptisma* – křest). V nich se od 3. až 4. století křtilo (*piscina*, *fons*, *lavacrum*, *tinctorium*). *Baptisterium* byl původně ve starověkém Římě název pro bazén ke koupeli v lázních. Také tyto křesťanské stavby, určené pro křty, měly uvnitř bazén (*piscina*), do kterého se vstupovalo po třech až sedmi stupních. Tyto budovy byly postaveny vedle apsidy baziliky, nebo za ní, a měly vestibul, prostory pro převlékání i vytápění, především však *exercisterium* (místnost pro exorcismus) a *chrismarium* nebo *consignatorium* (místnost pro pomazání křížmem). Často byla v baptisteriu umístěna i katedra biskupa, který byl hlavní osobou při udílení křtu.

Půdorysy baptisterií byly čtvercové, pravoúhlé, kulaté, ve tvaru kříže, mnohoúhelníku apod. Nejčastěji však byly osmiboké a častokrát měly i osm výklenků – *templum octachorum*. Význam baptisteria zvyšovala výzdoba – fresky a mozaiky. Zobrazovaly zázraky Ježíše, jenž byly považovány za formu prosby k Bohu, aby ukázal podobnou moc i teď. Dalšími motivy byly ženy u hrobu Krista, Kristus – Dobrý pastýř, Samaritánka u Jakubovy studny, Kristus chodící po vodě, proměnění vody ve víno na svatbě v Káni či zázračné rozmnožení chlebbů. Používaly se i symbolické obrazy: jelen – nepřítel hada, fénix – nesmrtelnost, beránek – Kristus, holubice – Duch svatý, evangeliář na oltáři, koruny a trůny připravené pro věřící v ráji nebo trůn s křížem zdobeným drahokamy (*crux gemmata*) – symbol Krista vzkříšeného. Ze Starého zákona to byl například boj Davida s Goliášem, symbolizující vítězství Dobrého pastýře nad zlem. Z výzdoby baptisteria často vycházela také výzdoba křtitelnice. Možná nás překvapí, že se v baptisteriích provoňoval vzduch.

Příklad umístění baptisteria ve středověké katedrále. Osmiboké baptisterium (A) je na západní straně katedrály (Fréjus, Francie); Foto: Barbara Filarska; Archeologia chrześcijańska zachodniej części imperium rzymskiego; Wydawnictwo Akademii Teologii Katolickiej, Warszawa 1999

Např. v baptisteriu na Lateránu bylo ve dnech Velikonoc spáleno 200 liber (skoro 91 kg) vonné pryskyřice z lentišku ze Sýrie a Řecka, nebo balzámu z Arábie. Nově pokřtění voněli parfémy z Východu nebo z Nového Světa, což představovalo pozvání na cestu a odkazovalo na Máří Magdalénu a její velkodušnost. Když se postupně upustilo od křtu ponořením (i díky většinovému křtu dětí po 8. století), přestávala se postupně budovat baptisteria. Především v Itálii se však v jejich stavění pokračovalo, neboť v nich byly umísťovány křtitelnice.

Papež Lev IV. (790–855, papežem od 847) nařídil, aby každý farní kostel měl křtitelnicí, neboť do té doby měly křtitelnice pouze katedrály. Toto nařízení bylo ve formě doporučení rozšířeno také na filiální, klášterní a kolegiální kostely. Od 13. století se začaly křtitelnice zakrývat. Bylo to kvůli čistotě křestní vody, ale také kvůli ochraně před krádežemi – křestní voda se používala k čarodějnictví. Některé křtitelnice byly od 14. století rozděleny na dvě části. V jedné se uchovávala křestní voda, nad druhou částí se děti křtily a voda pak odtékala malým kanálkem do sakrária (lat. *sacrarium*) – uzavíratelné jímky v podlaze za oltářem nebo u křtitelnice.

Významu křtitelnice odpovídá i to, že neměla být umístěna v presbytáři, aby se v liturgii mohl uskutečnit průvod k oltáři. Bylo přípustné postavit křtitelnicí i mimo prostor kostela, jak tomu bývalo v raném křesťanství. Převládá však zvyk, že se křtitelnice umísťují uvnitř chrámů. Byly často v kaplích kostelů na severní straně (sever byl symbolem zla). Nacházely se také na straně na západní (západ byl symbolem nepoznání Boha). Křest v duchu této symboliky byl zlomením temnoty, osvícením, odvrhnutím zla. Pokud byl kostel menší, nacházela

Kamenná křtitelnice v katedrále sv. Mikuláše.

Křtitelnice v kostele sv. Prokopa v Orlíku nad Vltavou.

Křtitelnice v kostele sv. Jana Nepomuckého v Hluboké nad Vltavou.

se křtitelnice na severozápadní straně nebo v levé boční lodi. V jednolodních kostelích pak bývala na evangelní straně. Umístění křtitelnice souviselo také s významem křtu, neboť v něm jsme byli ponořeni do Kristovi smrti a jeho vzkříšení. Proto k ní vedly jeden až tři schůdky (symbol vzkříšení), nebo byla pod úrovní podlahy, také jeden až tři schůdky (znamení pokory). Křtitelnice měla mít stálý charakter, tedy měla být z pevného materiálu a měla stát na viditelném místě. Vyrobená byla nejčastěji z kamene (mramor, žula), z kovů (bronz, měď, cín, stříbro), ale i ze dřeva (v tomto případě měla kovovou vložku na křestní vodu). Umístění křtitelnice zdůrazňovalo, že skrze křest v ní se pokřtěný stává součástí společenství, v němž nejdůležitější a první je Kristus. Římský rituál (1614) nařídil (tit. II, kap. 1, č. 46), že křtitelnice má být umístěna na vhodném místě, solidní jak materiálem i tvarem, obklopena balustrádou (kulatou, nebo osmibokou), zajištěna na zámek a klíč a uzavřená, aby se dovnitř nedostal prach a jiné nečistoty; pokud možno měla být ozdobena zobrazením sv. Jana Křtitele křtícího Ježíše. V druhé polovině 18. století, pod vlivem protestantů, kteří považovali křest a hlásání Božího slova za podstatné prvky, jenž utvářejí společenství církve, se křtitelnice umísťovala naproti kazatelně. Vývojově nejstarší křtitelnice měly tvar nádrží na vodu, kamenných kádí či mís, nejčastěji ve tvaru antických van, bez zřetelně oddělené základny. Mnohokrát se takto druhotně využívaly např. antické sarkofágy, ale někdy byly křtitelnice vytesány do patek či hlavic antických sloupů. Od doby románské až do současnosti má křtitelnice převážně tvar poháru nebo kalicha. Křtící mísa (kruhová, oválná, hranatá, mnohoúhelníková nebo prolamovaná – tvar závisí od uměleckého slohu, doby vytvoření aj.), spočívá na jednom či na více sloupech (či nohách). Sloupy byly v případě větších a bohatších křtitelnic spojeny do arkády a bohatě zdobené. Především v Itálii mají ojediněle křtitelnice formu fontány – hlavně v baptisteriích, kde nahrazují bazén ke křtu; uprostřed na sloupu může být socha sv. Jana Křtitele. V baroku bývala křtitelnice často zakomponována do interiérových kompozic, které vynikaly svou výzdobou. Stříšky nad křtitelnicemi se od středověku měnily na bohatě dekorované věže nebo poklapy a byly plné soch, reliéfů a jiných motivů, odkazujících na symboliku křtu. V současné době se při výrobě křtitelnic často uplatňují jednoduché formy tvarů v jemné, jen náznakově symbolice křtu.

Motivy a symboly, které zdobily křtitelnice, odpovídaly církevní tradici a regionálním zvyklostem, ale také jednotlivým historickým obdobím v dějinách umění. Nelze se zde věnovat obšírně každému, zmíníme jen několik základních či zvláštních symbolů. Nejčastějším motivem, hodně starým, byla holubice – symbol Ducha svatého, který je v souvislosti se křtem Krista znamením Boží lásky, která sestoupila na zem, a zároveň se v Kristu uskutečňuje nové stvoření. Obraz Křtu Krista je dalším základním motivem. V raném období se používaly i jiné osoby a události z dějin spásy: Mojžíš u vody tryskající ze skály, pád Adama a Evy, strom poznání dobra a zla, Beránek – Spasitel. Křtitelnice byly bohatě zdobené heraldickými motivy nebo symbolickými postavami, zvířaty, rostlinami či ornamenty, často mýtickými ve vztahu k jejich morální symbolice. V galských oblastech byl ve středověku častý řetěz (vycházející z keltské tradice), neboť naznačoval moudrost a sílu; dub pak představoval svaté dřevo. Dalším symbolem byl páv – symbol nesmrtelnosti. Jeho rozvinuté peří mělo katechumenům naznačit velikost významu křtu. Jelen, přirovnávaný ke dřevu života, symbolizoval plodnost, rytmus růstu a znovuzrození. Bílá lilie byla biblickým symbolem lásky či volby. Labuť (tj. čistota) představovala křesťanskou morálku, roh hojnosti pak nadpřirozený život. Siréna symbolizovala nový život a koš ovoce pak nauku o spásě. Hrozný, jablka a granátová jablka byly plody symbolizující obět. Delfíni zobrazovali křest jako cestu na věčnost a mušle byly věčným štěstím daným křtem. Nutnost křtu pro spásu zobrazoval had s jablkem v tlamě obtočený kolem koule, která byla často podpírána postavou anděla. Bohatství symboliky má svůj původ ve velikosti svátosti křtu, kdy Bůh jakoby objímal, pronikal lidskou plazmou. Církve podstupuje velké riziko, ale je krásné, neboť je založeno na velkorysosti Boží věrnosti. Zde snad je dobré připomenout, že právě osmiúhelník (oktogon) byl dost často tvarem baptisterii i křtitelnic. Číslice osm, popří jiných významech, odkazuje na den první i osmý (slavení Eucharistie), připomíná slavné Kristovo vzkříšení, odkazuje na křest a také je číslicí vítězství dobra nad zlem. Je tedy jasné, že odkazuje na křest, který je pro každého, kdo jej přijme, počátkem nového stvoření v Ježíši Kristu.

P. ThDr. Gabriel Rijad Mulamuhich, O.Cr., Ph.D.

4 SLOVO ŽIVOTA

NASMĚRUJ SVŮJ ŽIVOT VZHŮRU.

«Na to myslíte, co pochází shůry, ne na to, co je na zemi.»
(Kol 3,2).

Co znamená hledat to, co pochází shůry?

Znamená to směřovat náš život vzhůru. Ježíš totiž přinesl nebeský život na zem a jeho **VELIKONOCE JSOU POČÁTKEM NOVÉHO STVOŘENÍ, NOVÉHO LIDSTVA.**

Jaký bude důsledek pro ty, kdo se rozhodnou žít podle evangelia?

Žít podle evangelia je volba, která zcela změní naše myšlení, převrací řád, cíle, které nám svět nabízí, osvobozuje nás od podmíněnosti tím, že nám dává zakusit radikální změnu.

«Co znamená "co pochází shůry"?»

Jsou to «hodnoty, které přinesl Ježíš na zem a jimiž se vyznačují jeho učedníci:

VZÁJEMNÁ LÁSKA,
POKOJ,
ODPUŠTĚNÍ,
ČISTOTA,
POCTIVOST,
SPRAVEDLNOST, atd.

JE SPOUSTU HODNOT, KTERÉ NABÍZEJÍ SLOVA EVANGELIA, BUDEME-LI JE UVÁDĚT DO ŽIVOTA.

Když tato slova budeme žít, můžeme zůstat v naší pravé realitě, jako ženy a muži **vzkříšení s Ježíšem,** a prožívat štěstí, které jsme nikdy nezažili.

A jak je možné mít srdce zakotvené v nebi, a přitom žít uprostřed světa?

«Tak že se necháme vést Ježíšovými myšlenkami a postojí. Jeho vnitřní pohled byl vždy obrácen k Otci a jeho život odrážel v každém okamžiku zákon nebe, tedy zákon lásky.»¹

(¹ Ch. Lubichová, Slovo života duben 2001)

S Ježíšem se mění život. Protože i přes všechny porážky, přes všechno zlo a násilí, přes veškeré utrpení, které můžeme zažít, Ježíš vstal z mrtvých a on, Vzkříšený, řídí dějiny, a také život každého z nás.

Upraveno ze slova života od Patrizie Mazzolaové a týmu

Soutěžme v lásce

„V bratrské lásce se navzájem
mějte srdečně rádi, v uctivosti
předcházíte jeden druhého“
(Řím 12,10).

Obrázky si vybarvi a přemýšlej, jak bys podle toho mohl/a žít i ty?

Pavel ve svých dopisech první komunitě
křesťanů stále všechny povzbuzuje,
aby se měli rádi a soutěžili mezi sebou
v lásce.

Tak to dělala Maria, Ježíšova maminka,
když se dozvěděla od anděla, že se jí narodí
syn. Maria nemyslela na sebe, ale vzpomněla
si na svou sestřenicí Alžbětu.

Také ona čekala miminko a byla už stará.
Maria se vydala na cestu, aby ji navštívila
a pomáhala! Maria nás učí milovat
jako první!

Beatriz z Brazílie vypráví: "Je nás doma hodně
děti a často nás rodiče prosí, abychom jim
pomohli. Jednou odpoledne nás otec požádal,
aby mu někdo přinesl sklenici vody.

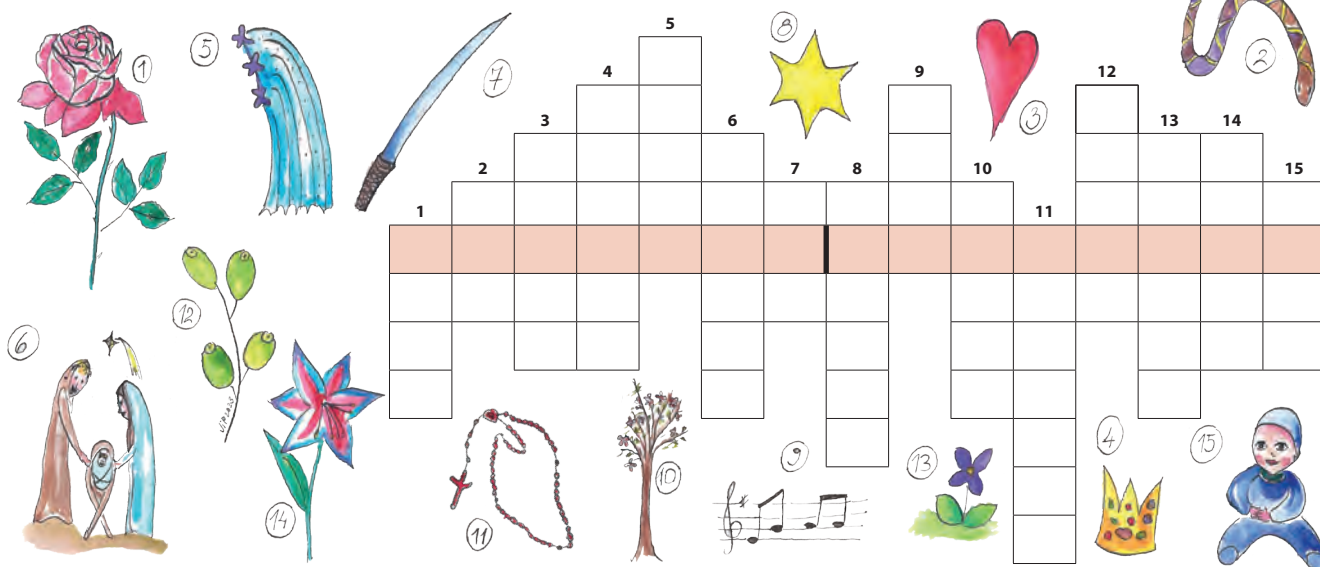
Nikdo z nás ho neposlechl, protože každý
měl něco na práci. Já jsem také dělala své
úkoly a neměla jsem chuť svou práci pře-
rušit, protože jsem chtěla být brzy hotová,
abych si mohla jít hrát.

Ale hned potom jsem si vzpomněla, že tatínek
potřebuje pomoc, protože se nemohl
v té chvíli přemístit. Tak jsem se zvedla
a byla jsem velmi šťastná, když jsem mu
přinesla vodu."

© PAFOU, Obrázky a text připravilo Centrum gen 4. Gen 4 jsou malé děti z Hnutí folklóru založeného Chiarou Lubichovou.

„V bratrské lásce se navzájem mějte srdečně rádi, v uctivosti předcházíte jeden druhého.“ (Řím 12, 10) Apoštol v tomto listě vybízí k vzájemné lásce a také, abychom dávali přednost druhým ne sobě. Láska ať je bez přetvářky, ošklivte si zlo, buďte vroucího ducha, služte Pánu, z naděje se, v soužení buďte trpěliví, v modlitbách (viz tajenka).

Výherci březnové křížovky: **Lucia Čížková, Třeboň; Štěpánka Kumnácká, Lišov; Matyáš Fůrst, Třeboň.** Správné odpovědi z této křížovky pošlete na adresu katechetky@bcb.cz. nejpozději do konce května. Ze správných odpovědí vylosujeme tři výherce

Nepomuk má relikvii bl. Karla I.

Nepomucká farnost i město Nepomuk si při jarní pouti (17.–19. března) připomněly 630. výročí umučení sv. Jana Nepomuckého.

Archivévodkyně Camilla Habsburg-Lothringen při závěrečné řeči v kostele Sv. Jana Nepomuckého.

Součástí oslav byla přednáška P. Mgr. Miroslava Herolda, Lic., SJ s názvem „**Sv. Jan Nepomucký očima svých ctitelů**“ a dva koncerty v Hudebním sále Arciděkanství Nepomuk. Nejvýznamnějším okamžikem bylo slavnostní uložení relikvie posledního českého krále blahoslaveného Karla I. Rakouského v kostele Sv. Jana Nepomuckého. Mši svatou celebroidl P. Mgr. Miroslav Herold, Lic., SJ. Před bohoslužbou vyšlo od budovy arciděkanství velkolepá procesí, kterému přihlížely davy lidí.

Slavnosti se zúčastnilo mnoho významných hostů, mezi nimiž zaujala nejčestnější místo Její císařská a královská výsost, arcivévodkyně rakouská a princezna toskánská Camilla Habsburg-Lothringen. Rod Habsburků totiž věnoval Nepomuku vzácnou relikvii bl. Karla I. Relikvií je část volného žebra, která byla získána při komisionálním otevření hrobu blahoslaveného Karla I. Rakouského na Madeiře v roce 1972. Pro Nepomuk je to velká pocta, protože počet relikvií je v současné době celosvětově uzavřen. Habsburský rod si ale uvědomuje velkou spojitost se sv. Janem Nepomuckým, který byl osobním patronem jejich domu a zasloužili se také o jeho blahorečení i svatořečení. O darování relikvie rozhodl arcivévoda Lorenc, který je vnukem Karla I. a belgickým princem. Toho pověřila babička, císařovna Zita, aby pečoval o duchovní stránku odkazu svého dědečka.

Relikvie byla uložena v novém relikviáři, který vytvořil sochař Václav Česák, předseda Matice sv. Jana Nepomuckého. „*Bronzový podstavec relikviáře a horní část z barevných skel vychází z doby Karla I., kde hlavním znakem avantgardního umění byl především kubismus a modernismus,*“ řekl Václav Česák. Ve středu horní části je uložen ostatek. K němu směřují dvě propletené modernistické bronzové ratolesti – olivová, která je symbolem míru, a lipová, která vyjadřuje vztah Karla I. k Čechům.

Petr Samec

Relikviář s ostatkem bl. Karla I.

Z diáře otce biskupa VLASTIMILA KROČILA

- 7. 5.** 11:00 Řím: poutní mše svatá
- 21. 5.** 10:00 Soběslav: mše svatá s udělováním svátosti biřmování
- 23. 5.** 9:30 Kájov: vikariátní konference
- 27. 5.** 10:00 Plzeň: oslavy 30 let plzeňské diecéze
- 28. 5.** 10:00 České Budějovice, katedrála: mše svatá s udělováním svátosti biřmování
- 4. 6.** 10:30 Křemešník: poutní mše svatá
- 8. 6.** 17:00 České Budějovice, kostel Obětování Panny Marie: mše svatá, procesí
- 11. 6.** 15:00 Blatná: mše svatá s udělováním svátosti biřmování

Změna vyhrazena

VZTAHY, VZTAHY, VZTAHY...

TOUŽÍME BÝT MILOVÁNI A MILOVAT. NĚKDY SE NÁM TO DAŘÍ, NĚKDY NÁM VZTAHY DAJÍ POŘÁDNĚ ZABRAT. JAK NA TRVALÉ A HARMONICKÉ VZTAHY?

Diecézní centrum pro rodinu nabízí několik podnětů na podporu dlouhotrvajících a harmonických vztahů. Sedmý díl budeme věnovat pokračování minulého dílu o komunikaci. Minule jsme probírali správnou komunikaci, která je ve vztahu velmi důležitá. V tomto tématu ještě zůstaneme a podíváme se, jaké jsou nejčastější chyby v komunikaci, kterých se občas dopouštíme.

Nejčastější chyby v komunikaci:

- **Používáme druhou osobu.** Tím se komunikace stává útokem vůči druhému. Např.: „Ty vždycky necháváš kartáček na umyvadle, i když patří do kelímku...“ Místo toho by bylo lepší říci: „Není mi příjemné uklízet tvůj kartáček na správné místo. Můžeme to změnit?“
- **Čtení myšlenek.** Dokud se nezeptáme, nemůžeme vědět, co si myslí ten druhý. Situace, o které komunikujeme, je pak ovlivněna pouze naším myšlením, které nemusí být správné, a navíc je pouze jednostranné.
- **Jasnozřivost.** Komunikujeme, jako bychom přesně věděli, jak budou situace v budoucnosti vypadat. Např.: „Ten výlet bude určitě pokažený a neužijeme si ho, protože jsi pro něj málo nadšená a vlastně se ti tam nechce...“ Místo toho by bylo lepší říci: „Co navrhuješ, abychom společně připravili, abychom si pak výlet všichni užili? Můžeme to připravit spolu?“
- **Muž nabízí řešení, ale žena potřebuje často jen vyslechnout.** Protože muž má spíše logické uvažování, navrhuje ženě jasná řešení, o které žena nemusí stát, protože už si s danou situací poradila sama. Např. v situaci, že děti přes den byly netrpělivé, zlobily a nebylo snadné je zabavit, ženě nepomůže, když muž to dětem večer vytýká nebo je dokonce trestá. Žena potřebuje jen vyslechnout a povzbudit, aby věděla, že její muž ji chápe, má pro ni porozumění a oceňuje její péči o děti.
- **Nevhodná mimika.** Nic nepokazí komunikaci více, než když svou mimikou jeden z partnerů dává druhému najevo, že ho daná situace, o které se mluví, nezajímá, nudí ho nebo je mu dokonce nepříjemná. I o nepříjemných věcech se musí někdy komunikovat, tak si to nekažme ještě nevhodnou mimikou.
- **Řešení problémů před dětmi.** Často nemusí mít rodiče na danou situaci stejný názor, ale před dětmi by měli vystupovat jednotně. Není prohrou říci dítěti: „počkej, nejprve se o tom poradím s tatínkem/ s maminkou“. Větší výchovnou prohrou je, když dítě zjistí, že může s rodiči úspěšně manipulovat, aby dosáhlo svého.
- **Shazování partnera/ky ve společnosti.** I kdybychom měli na danou věc jiný názor, ve společnosti se vzájemně

neshazujeme. Můžeme třeba mlčet, abychom si zachovali vzájemnou úctu. V soukromí pak řekneme svůj názor, aby se situace vyjasnila.

- **Neopravujeme detaily.** Když v komunikaci jeden druhého tzv. „chytá za slovo“, tak komunikace stejně nikam nevede. Jen se zhoršuje. Z tohoto bludného kruhu je potřeba vystoupit a znovu si v sobě definovat motivaci, pro kterou mi stojí o vztah dále pečovat.
- **Vyvarujeme se používat slova NIKDY A VŽDY.** Tato dvě slova mohou být „zabijákem“ každé komunikace.

Rada na závěr: **BÝT PŘÁTELSKÝ/Á A LASKAVÝ/Á JE VÍCE NEŽ MÍT ZA KAŽDOU CENU PRAVDU.** A na co se můžeme těšit příště? Na komunikační filtry a řešení konfliktů.

Mgr. Martina Fürstová

Diecézní pout' dětí a setkání mladých poutníků do Lisabonu

13. 5. 2023

Velešín

PROGRAM:

- 9:45 – přivítání
- 10:00 – Mše svatá s otcem biskupem Pavlem
- 11:00 – program pro děti a schůzka poutníků do Lisabonu
- 13:00 – společný oběd
- 14:00 – rodinná soutěž a příprava dáreků
- 15:30 – společná modlitba

Poradatelé:
PASTORÁLNÍ CENTRUM PRO RODINU, MOST, DCM ČB

Pomáhají nám:
IKIC, other logos

Postní duchovní obnova pro seniory

V pátek 24. března před slavností Zvěstování Páně se senioři z celé diecéze sešli na postní duchovní obnově v konferenčním sále českobudějovického biskupství. Takto společně se sešli již počtvrté, a to v hojném počtu skoro 50 účastníků.

Obnovu vedl otec biskup Pavel Posád. Při seznamovacím kolečku jsme zjistili, že účastníci jsou z různých míst diecéze, např. z Vacova, Tábora, Plané nad Lužnicí, Českého Krumlova, Písku, z Třeboně, Českých Velenic a samozřejmě Českých Budějovic a okolí, jako třeba ze Staré Pohůrky nebo z Hrdějovic. Obnova probíhala týden před Květnou nedělí, tedy spíše v závěru postní doby, a právě k tomu pan biskup nasměroval svou promluvu. Zaměřil se na *Missa chrismatis* a svěcení olejů. Rádi bychom se s vámi podělili o některé myšlenky, které nás mohou provázet ve velikonoční době.

Olej katechumenů nás může inspirovat v tom, že stále máme hledat Boha, a také v tom smyslu jsme neustále katechumeni. Vždyť nejen lidé hledají Boha, ale na prvním místě On hledá každého člověka.

Olej pomazání nemocných nás vybízí k tomu, abychom hledali zraněné, nemocné a ztracené, jak čteme u Izaiáše: „*Hospodin mě poslal obvízat rány zkroušených srdcem...*“ (Iz 61,1). Ježíš poslal apoštoly uzdravovat nemocné a hlásat Boží království. Je to tedy i naše poslání, všichni nějakým způsobem můžeme uzdravovat. Pokud je narušen vztah k Bohu, je narušené vše ostatní. Lidem tedy můžeme pomoci třeba tím, že je nasměrujeme ke svátosti smíření. Lidé se svátosti pomazání nemocných bojí jako poslední pomazání před smrtí, svatý olej je však předmět, kterým se Kristus dotýká člověka, olej uzdravuje. První pomazání je při křtu, druhé při biřmování a poslední při svátosti nemocných. Křížmo, olej nejušlechtlejší, se používá při křtu, při svěcení kněží i biskupů a při biřmování. Často si neuvědomujeme, že v postní době se připravujeme na obnovu křestního slibu. Sv. Jan Pavel II. na otázku, čeho si nejvíc cení, odpověděl: „*Nejvíc si vážím toho, že jsem byl pokřtěn.*“ Při křtu jsme totiž uvedeni

Foto: Iva Hojková

do kněžské služby ve vztahu ke Kristu – všeobecné kněžství, což přináší radost i neklid. Zde ale musíme být na pozoru, můžeme totiž otvírat přístup k Bohu nebo zamykat.

Byli jsme vyzváni, abychom pamatovali na to, že jsme svědky Boha. Program pokračoval mší svatou v kostele Svaté Rodiny. Po obědě následovala druhá promluva. Během celé obnovy jsme slyšeli mnoho prohlubujících a krásných myšlenek, doplněných osobními vzpomínkami a svědectvím. Pan biskup nám poradil, abychom si vytáhli dvě, tři myšlenky, které budeme víc rozjímat a prohlubovat ve svém životě.

Zúčastnění byli rádi za všechno a už si zamlouvali Otce biskupa na adventní obnovu.

Iva Hojková

Nejmenší pouť vůkol

V neděli na svátek Božího milosrdenství, v hodinu Božího milosrdenství, s obrazem Božího Milosrdenství se uskutečnila pouť do kaple Božího milosrdenství. Takto symbolicky jsme si v Prachaticích připomenuli svátek ustanovený Janem Pavlem II. Pouť jsme zahájili v hospicové kapli zasvěcené velkému polskému papeži před jeho ostatky a litaniami k němu. Pak se průvod věřících vydal do sousedního Domova Matky Vojtěchy vzdáleného jen pár desítek metrů. Mši sv., za účasti personálu, pacientů a klientů obou zařízení, zdejších sester boromejek i farníků, celebroidli P. Petr Plášil a P. Tomáš Paradič, CFSS. Svět je hezký. A s Pánem Bohem obzvlášť. Aleluja!

PhDr. Mgr. Robert Huneš, MBA,
ředitel Hospice sv. Jana N. Neumanna, o.p.s.

Foto: Robert Huneš

Veselské koledování v krojích

Již mnoho let je Velikonoční pondělí ve Veselí nad Lužnicí známé tradicí farního koledování. Zakladatelem a původcem této myšlenky byl před lety otec biskup Kročil, když ještě působil ve Veselí. V posledních letech probíhá tato akce v úzké spolupráci veselské farnosti a SVČ Sít'.

Středisko volného času Sít' pracuje ve Veselí v prostorách farního areálu a zabývá se volnočasovými aktivitami zejména dětí a mládeže, ale jeho činnost přesahuje i do práce s rodinami či seniory.

Charakteristickým znakem veselského koledování jsou blatské kroje, do nichž jsou všichni koledníci – děti a mládež – ustrojeni. Podle krojů už obyvatelé Veselí i přilehlých vesnic poznají, že se blíží koledníci, kteří si nejen přicházejí pro barevná vejčeka a sladkosti, ale také jim něco přinášejí – perníčky dopředu napečené a nazdobené maminkami a babičkami, a také radostnou zvěst o tom, že Kristus vstal z mrtvých.

Tradičně na Květnou neděli odpoledne si koledníci vyzvedávají na faře blatské kroje. Každý rok je třeba celý soubor krojů připravit, zkompletovat a zapůjčit koledníkům tak, aby každému kraj seděl. Koledníků už je tolik, že je nutno kroje pravidelně doplňovat, rozšiřovat zásobu – v tomto moc pomáhají všichni, kdo poskytují své krajky, plédy a další součásti, z nichž je možno sestavit nový kraj. Snažíme se, aby kroje přesně odpovídaly správné podobě blatského kroje.

Na Bílou sobotu odpoledne se pak koledníci scházejí na faře, aby si pod odborným vedením pana Františka Nestávala upletli pomlázky z osmi proutků. Zkušení pletaři zvládnou uplést i několik pomlázek do zásoby pro úplně nejmladší koledníky, mladší účastníci se pokoušejí s většími či menšími úspěchy uplést tu svoji, kterou pak při koledování použijí.

V pondělí ráno je pak potřeba si přivstat, protože ustrojení do kroje trvá i několik desítek minut a od osmi hodin už v kostele začíná mše svatá, při níž P. Jan Skibiński požehná koledníkům a rozesílá je ohlašovat dobrou zprávu do města a okolí. Každá skupinka má svůj určený prostor, aby se trasy nekřížily. Skupinky nejmenších dětí zamíří zpravidla do veselských zařízení pro seniory – do Domu sv. Františka a do sousedního TEPu, kde přinesou obyvatelům spoustu radosti. Nejen tady, ale i všude

po městě už lidé na koledníky čekají, vyhlízejí je a jsou jejich návštěvou potěšeni. Mnozí se s nimi fotografují.

Koledováním stráví účastníci většinou celé dopoledne, kolem poledního se pak sejdou všichni zase na faře, kde poobědvají, zahřejí se a rozdělí si vykoledované sladkosti, vejčeka a další pochutiny.

Marie Kajnarová, SVČ Sít' Veselí nad Lužnicí

Personalia

A. Životní jubilea

R. D. Bc. Roman DVOŘÁK oslaví **12. 5. 2023** své čtyřicáté páté narozeniny.

K životnímu jubileu upřímně blahopřejeme.

B. Výročí kněžského svěcení

P. Andrej Ľudovít ŠABO, Opus J.S.S. oslavil **13. 4. 2023** své desáté výročí kněžského svěcení.

R. D. Mgr. Bohuslav RICHTER oslavil **1. 5. 2023** své třicáté výročí kněžského svěcení.

R. D. Mgr. Petr PLÁŠIL oslavil **2. 5. 2023** své dvacáté páté výročí kněžského svěcení.

P. PhDr. ThLic. Jindřich František z Pauly HOLEČEK, OM oslavil **2. 5. 2023** třicáté výročí kněžského svěcení.

R. D. Mgr. Rafał Piotr KACA oslaví **10. 5. 2023** své patnácté výročí kněžského svěcení.

K výročí kněžského svěcení upřímně blahopřejeme

TF JU navázala spolupráci v africké Zambii

Ve druhé polovině února navštívili Teologickou fakultu JU manželé David Mutemwa a Agness Mweetva Mutemwa, zakladatelé organizace Christian Action Integrated. Christian Action Integrated působí ve městě Mongu, správním středisku provincie Barotseland v západní Zambii. Věnuje se zejména práci s dětmi žijícími na ulici.

„S dr. Davidem Mutemwou jsme podepsali memorandum o spolupráci, díky kterému bude možné realizovat pobyty studentů a akademiků Teologické fakulty JU v Christian Action Integrated v rámci programu Erasmus+,“ uvedl Michal Opatrný, proděkan TF JU. „S vedením fakulty jednali zambijští hosté o způsobech prohloubení spolupráce, zejména o praktické organizaci stáží studentů a akademiků v Zambii a možnostech spolupráce se zambijskými univerzitami. Zvláštní pozornost byla věnována odborné a zdravotně-bezpečnostní přípravě studentů na pobyty v Zambii. Spolupráce je nyní realizována v rámci projektu Fondu strategických priorit Jihočeské univerzity,“ upřesnila koordinátorka projektu dr. Veronika Zvánovcová z Katedry sociální a charitativní práce TF JU. Oba hosté se zúčastnili výuky sociální práce a angličtiny na TF JU. Na přednáškách z teorií a metod sociální práce představili svou činnost, její hlavní principy a pravidla, sociální situaci v Zambii a problémy, které se svými klienty řeší. Na fakultě také proběhlo setkání hostů se studenty, kteří mají zájem o praktickou stáž v Zambii.

Jednání s vedením TF JU: zleva Veronika Zvánovcová, David Mutemwa, Agness Mweetva Mutemwa, Karolína Půrová, Daniel Novotný a Michal Opatrný.

Protože se Christian Action Integrated věnuje především péči o děti žijící na ulici, zavítali manželé Mutemwovi do Salesiánského střediska mládeže České Budějovice a ZŠ Hosín. Navštívili také fotbalové kluby JFA a SK Dynamo České Budějovice Akademie, které se intenzivně zabývají sportovními aktivitami pro děti, a zúčastnili se několika žákovských tréninků. Zástupci JFA hostům předali dětské sportovní vybavení. V rámci setkání byly také projednány možnosti dlouhodobé spolupráce fotbalových klubů s Christian Action Integrated.

Tiskovou zprávu TF JU redakčně upravil Petr Samec

Extrémní Křížová Cesta Borovany

Extrémní Křížová Cesta (EKC) je jednou z nejrychleji se rozvíjejících duchovních aktivit ve světě. Minulý rok se konala ve 25 zemích světa, 420 městech, měla 822 tras a více jak 100 000 účastníků.

Cílem EKC je sáhnout si na dno svých vlastních sil a zažít Boží přítomnost. Jde o překonání vlastní komfortní zóny a odhodlání přijmout těžkou výzvu. Je to noční pochod v těžkých podmínkách s velkými fyzickým a duševním vypětím. Někdy je třeba sáhnout si až na hranice vlastních sil. Vpřed vás pohání jen odhodlání překonávat vlastní slabosti, omezení a pohodlnost. Nakonec změníte svůj vnitřní postoj, soustředíte se na Boží přítomnost a postupně se ve vás rodí odhodlání nést svůj vlastní kříž a být tu pro druhé. Jedním z měst, ve kterých se konala EKC, jsou Borovany. Letos si mohli účastníci vybrat ze tří tras o různých délkách. Na Dobrou Vodu (40 km), do Kájova (45 km) a nově i do Českých Budějovic (41 km). Že zájem o tuto aktivitu roste, dokládá i fakt, že se na ni letos přihlásilo rovných 36 účastníků! Ne všem se sice

podařilo projít celou zvolenou trasu, ale důležité je překonat sám sebe, vlastní pohodlí a vyrazit. Dosvědčují to zkušenosti samotných účastníků:

„Stejně jako vloni jsem si cestu výborně užila. Myslím, té organizaci není naprosto co vytknout. Bylo to pro mě zase velmi očištné, mít možnost strávit skoro celou noc jen sama se sebou, moct si úplně vyčistit hlavu a mentálně si odpočinout, za tuhle možnost Ti moc děkuji.“

„Pro mě osobně nebyla EKC první cestou pěšky v noci, ale byla první, kterou jsem absolvovala celou mlčky. Byla to výzva, na druhou stranu to ale dávalo mnohem větší příležitost dívat se víc do sebe.“

„Moc děkuji za organizování EKC! Už teď se těším na další ročník.“

„Letošní EKC byla trochu náročnější na počasí, než ta první, na které jsme byli, ale jinak spokojenost. Je opravdu škoda, že se v Budějicích nenajde nikdo, kdo by byl ochoten poutníkům otevřít ráno kostel a popřípadě uvařit čaj. Ne, že bychom to nepřežili, v tomto směru jsme za ta léta už připraveni, ale je to příjemné po celonoční pouti vidět úsměv na uvítanou.“

„To já musím poděkovat vám, že jsem měl možnost se zúčastnit a započít tak Velikonoce, potažmo Svatý týden. Byl to neskutečný zážitek. Bohužel jsem přepálil začátek, kdy jsem šel ve dvojici s dalším poutníkem, ze strachu, že bych se ztratil. Poté jsem se od něj trhl a došel do Benešova nad Černou, kde moje trasa skončila. Cíle jsem nedosáhl, ale průběh cesty splnil svůj účel.“

Více se o EKC můžete dozvědět na oficiálních polských stránkách www.edk.org.pl, nebo na slovenských stránkách www.ekc.sk nebo na Facebooku „**Extrémní Křížová Cesta Borovany**“.

Připravil Lukáš Malík

Zájem o studium na BIGY roste

V letošním roce zaznamenali na Biskupském gymnáziu J. N. Neumanna rekordní počet přihlášek. Celkem mělo v tomto roce zájem studovat na BIGY 540 žáků v osmiletém, šestiletém a čtyřletém cyklu. Pokud se podíváme do minulých let, tak za posledních šest roků se počet žádostí o přijetí zdvojnásobil. Ředitel školy Martin Maršík k tomu říká: „Máme velkou radost, že počet přihlášek každoročně roste. Zároveň ale jsem vždy smutný, když podepisuji dokumenty o nepřijetí žáků. Za každým dopisem vidím zklamaného studenta, který se připravoval na přijímací zkoušky a ono to nevyšlo. Nejraději bych vzal zájemce všechny, ale jsme omezeni kapacitou školy, která činí 720 žáků. Každý rok můžeme přijmout přibližně jen 110 zájemců.“

Martin Maršík

Úspěchy našeho gymnázia

Jednou z možností, jak porovnávat kvalitu středních škol, jsou výsledky žáků v okresních a krajských olympiádách. Tyto soutěže mají dlouholetou tradici a jsou skutečným ukazatelem kvality výuky. Dovolte mi zde prezentovat výsledky studentů Biskupského gymnázia J. N. Neumanna z Českých Budějovic na těchto soutěžích, a to jen za poslední dva měsíce.

Francouzský jazyk – krajské kolo

Nižší gymnázium: 1. místo – Alžběta D ušková,
2. místo – Klára Petrů

Vyšší gymnázium: 1. místo – Tomáš Havelka,
2. místo – Magdaléna Horáková

Dějepisná olympiáda – krajské kolo

Nižší gymnázium: 1. místo – František Chalupa

Španělský jazyk – krajské kolo

II. kategorie: 3. místo – Jakub Justýn

III. kategorie: 1. místo – Barbora Nosálová,
2. místo – Veronika Podlahová

Anglický jazyk – krajské kolo

III. kategorie: 1. místo – Jakub Justýn

Fyzikální olympiáda – krajské kolo

Vyšší gymnázium: 1. místo Dominik Sloup

Německý jazyk – okresní kolo

Nižší gymnázium: 1. místo – Matyáš Matouš,
3. místo – Karin Schlegelová

Biskupské gymnázium je zaměřeno všeobecně, nicméně tradičně je důraz kladen na výuku jazyků. Součástí vzdělávacího programu školy jsou i přípravy na složení jazykových zkoušek ve spolupráci s mezinárodními institucemi. Pravidelně je BIGY hodnoceno velvyslanectvím Spojeného království jako nejlepší v České republice v počtu získaných diplomů FCE a CAE. Každoročně tak naši absolventi opouštějí školu s cca 120 diplomy úrovně B2 nebo C1, což jim pomáhá i při přijetí či studiu na vysokých školách.

Michaela Kudláčková – zástupkyně ředitele BIGY

Hořické pašijové hry letos začaly na Květnou neděli

Promrzlí diváci i amatérští herci prožívali poslední dny Ježíše Krista na Květnou neděli v zahradách Kláštera v Českém Krumlově. Prvního letošního divadelního představení tradičních Hořických pašijových her se zúčastnila stovka lidí, které neodradilo ani chladné počasí a déšť.

„Ráno jsme už stihli v osm hodin mši svatou se svěcením ratolestí v Kájově,” svěřil se při dopolední zkoušce jáhen Vojtěch Talíř, představující apoštola Petra. „Loni jsem hrál Jakuba mladšího,” dodal amatérský herec s profesionální znalostí příběhu.

Promrzlý herec

Hlavní roli ztělesnil Jakub Suchánek. *„Je pro mě osobně obzvlášť silné prožívat jako herec poslední dny Ježíše Krista právě v období nadcházejících Velikonoc,”* uvedl promrzlý herec a dodal, že jeho dnešní vcítění se do role umučeného Spasitele ještě více umocnilo deštivé a chladné počasí. Jako Kristus se znovu objeví v některém z červnových představení v amfiteátru v Hořicích. Ty se konají v sobotu 3. června od 16:30 a 20:30 hod. a o týden později 10. června od 20:30 hod. Na sobotu 10. června nachystali bohatý program, jehož součástí bude i podvečerní mše sv. přímo v areálu.

„Poslední letošní představení se koná u příležitosti mezinárodního kongresu Europassion 2023 a je určeno také pro jeho delegáty, kteří sem přijedou z celé Evropy,” řekl spoluorganizátor akce Miroslav Kutlák a dodal, že letos bude obnovena i stará křížová cesta a vyjde tematická publikace. Hořice na Šumavě se v červnu stanou jedním z nejdůležitějších center křesťanských tradic v Evropě. Sjedou se sem znalci z 15 států a kongresu se účastní zástupci měst a obcí, kde se udržuje tradice inscenací pašijových her. V programu, který potrvá od 8. do 11. června, budou kromě slavnostního pašijového představení i přednášky nebo unikátní promítání fragmentu filmového záznamu Hořických pašijových her z roku 1897, což je druhý nejstarší film natočený ve střední Evropě. Uskuteční se výstavy věnované historii i současnosti pašijových her a na účastníky čeká slavnostní odhalení památníku všem nositelům tradice.

Zápis do UNESCO?

Po obnovení mnohaleté tradice Pašijových her, přerušené válkou, vyhnáním německých obyvatel a následnou komunistickou totalitou, zde v přírodním amfiteátru každoročně hraje na 60 lidí, dalších 20 se stará o přípravu a produkci. Do představení se zapojují celé rodiny, před prvním v Hořicích se koná mše sv. obětovaná za všechny herce, kteří zemřeli. Organizátoři Pašijových her, jejichž vznik se datuje počátkem 19. století, usilují o zápis na Seznam kulturního dědictví UNESCO. *„S myšlenkou zápisu jsme si pohrávali delší dobu, takže jsme se souhlasem*

skladatele Jaroslava Krčka, vedoucího souboru Musica Bohemica a Evy Peckové, majitelky práv scénáře Hořických pašijí, vypracovali a odeslali žádost na vedení Jihočeského kraje,” vysvětluje Miroslav Kutlák. V červnu 2021 byly Hořické pašije zapsány do Seznamu kulturního dědictví kraje, letos mají být zapsány do Národního seznamu a příští rok snad i do seznamu UNESCO. Tak přijďte v červnu do Hořic i vy povzbudit herce a prožít znovu radost ze Vzkříšení.

Radek Gális

Rozhovor s Ježíšem

Po prvním letošním představení Hořických pašijí v Českém Krumlově jsme udělali rozhovor Jakubem Suchánkem – představitelem Ježíše.

Jak jsi představení přežil? I se zkouškami jsi musel být bos a ve sporém kostýmu minimálně 5 hodin?

Čas jsi odhadl docela dobře, byla zima. Dopředu jsem s tím počítal, hlídal jsem si imunitu, aby to ustála. Šel jsem spát brzy, teď funguji ve zdraví – žádná rýma ani kašel. Nicméně zima byla, a tím, jak jsem vymrzl už na dopolední generálce, a pak ještě na odpoledním tréninku snímání z kříže, tak jsem se chvěl zimou už krátce po začátku představení. Možná to bylo i vidět.

Co ti dříve narození herci? Nezmrznuli? Třeba Pilát byl na jevišti také téměř nahý...

Zima byla všem, i divákům. Pilát, Annáš i Maruška, co měla narozeniny, jsou již ve věku 83 let, tam to člověk vnímá ještě o to silněji. Ale jak říkají, je pro ně pořád ten silný příběh a ta skupina mladých kolem takovou motivací, i těšením se, že pokračují dál, ačkoliv by si mohli oprávněně říci, že se nahráli již dost. Inu, počasí bylo takové, jaké bylo. Snad to nikdo zle neodstóná, doufejme.

Bylo představení v Krumlově v něčem specifické?

Bylo to místo, kam se obvykle návštěvník nedostane. Já jsem v Krumlově narozen, ale tento víkend jsem byl v zadní kláš-

terní zahradě poprvé. Sám vnímám energie Země, a na tomto místě se protínají dvě hlavní siločáry, které Krumlovem vedou – jedna z Křížové hory do Klášterů, druhá z Klášterů přes Zámek až na Kvítkův Dvůr. Tedy energie místa maximální. Představení bylo specifické zimou, zkouškou s režijním vedením, tím, že jsem hrál Ježíše Krista podruhé... Jak říkáme v historickém šermu, zážitek nemusí být pozitivní, stačí, když je intenzivní.

Jak se těšíš na červenou představení do Hořic na Šumavě?

Velmi. Tomáš Franců, který hraje Ježíše Krista již 10 let, plánuje svou derniéru na kongresu Europassion v Hořicích. Bude to krásné zakončení jeho dlouholetého, výborného a také obětavého působení v hlavní roli. Také se těším na setkání s delegáty z různých zemí, se kterými jsme se potkali loni v katalánské Esparraguerě.

Ptal se Pavel Pechoušek

Jakub Suchánek

Je mu 44 let. Od narození žije v Černé v Pošumaví. Vystudoval VŠE. Jeho rodina vyrábí krmivo pro akvarijní rybičky. Je ženatý a má tři děti. Jeho koníčkem je historický šerm.

Pašije v podání českobudějovických bezdomovců

Originální představení připravilo Bezdomovecké divadlo Domu sv. Pavla při českobudějovické Charitě v rámci velkonočního Festivalu na zemi v centru města. Ve dvou reprízách sehráli hru o posledních hodinách života Ježíše Krista, a to na Náměstí Přemysla Otakara II. a ve Studentském kostele sv. Rodiny. Soubor vede už řadu let terapeut domu pan František Voják. Do projektu jsou zapojeni jak klienti zařízení, tak ale také jeho zaměstnanci a dobrovolníci.

„Když hrají v představení, tak nikdo z diváků neví, kdo z herců je uživatel služby a kdo pracovník azylového domu. Hrají, ale lidé se v tu chvíli na ně nedívají jako na bezdomovce, ale jako na herce divadla, což je motivuje hrát a ustát to nejen na jevišti,“ říká Petra Vohlídalová, vedoucí Azylového domu.

Bezdomovecké divadlo Domu sv. Pavla funguje od roku 2009 jako přesahová, psychologická aktivita pro lidi bez domova. Jeho hlavní myšlenkou je zapojit aktivně lidi bez domova do činnosti, která vyžaduje pravidelnost, spolehlivost a zároveň dá těmto lidem zažít pocit úspěchu. Současně nenásilným, srozumitelným způsobem a zpravidla humornější formou seznamuje veřejnost s problematikou bezdomovectví, závislostí či hlubšími duchovními tématy. Velký úspěch toto

Foto: Pavel Černý

amatérské divadlo zaznamenalo při ztvárnění Pašijových her u Černé věže v roce 2010. Od té doby soubor připravil řadu dalších úspěšných představení.

Martina Nováková a Veronika Kabátová

Křemešnická pouť je na prestižním seznamu

Křemešnická pouť je dalším regionálním jevem, který rozšířil Seznam nemateriálních statků tradiční lidové kultury Kraje Vysočina.

Kostel Nejsvětější Trojice na Křemešníku

O zapsání do seznamu rozhodlo koncem roku 2022 Regionální pracoviště tradiční lidové kultury v Kraji Vysočina při Muzeu Vysočiny Třebíč. Dokumentaci zpracovala etnografka pelhřimovského muzea ve spolupráci s nositeli tohoto statku – Římskokatolickou farností Pelhřimov a Maticí Křemešnickou o. p. s.

Hlavní pouť na vrchu Křemešník se koná každoročně vždy 8. neděli po Velikonocích. Pouť je patrně největší a rozhodně nejslavnější v širokém okolí. Její tradice sahá prý až do roku 1555, kdy byla založena první kaple zasvěcená Nejsvětější Trojici jako poděkování za záchranu života. Brzy poté se začaly šířit zprávy o zdejší zázračné vodě a četných uzdraveních, které dosáhly vrcholu za epidemie cholery v první polovině 19. století. Křemešník navštěvovaly zástupy věřících z obou stran zemské hranice, Češi i Němci. I přes snahu komunistického režimu popularitu poutního místa eliminovat zůstala poutnická tradice na Křemešníku živá do současnosti a v posledních letech se zdá, že sílí a nabývá na popularitě.

Křemešnický pramen je periodický. Voda obvykle teče od sklonku zimy do pozdního jara, obvykle kolem pohyblivého svátku Nejsvětější Trojice. Vrcholem duchovní části pouti je slavná mše sv. v průběhu dopoledne, kterou obvykle celebruje českobudějovický biskup. Na ní jsou navázány další akce, například žehnání pramene, na kterém se v posledních letech podílí Soubor lidových písní a tanců Trnávka z Pacova, nebo hudební vystoupení. Areál kostela je obklopen stánky s ručodelnými výrobky, prostor je ale popřán i poutové zábavě, stánkům a atrakcím, které jsou rozmístěny v sousední obci Sázava.

Poutní kostel na Křemešníku je spravován římskokatolickou farností Pelhřimov. Na organizaci poutí, péči o kostel a všestranném rozvoji poutního místa se významně podílí Matice Křemešnická, o. p. s., jež navazuje na tradici původní Matice Křemešnické založené v roce 1935.

Srdečně zveme na

letošní pouť na Křemešníku 3.–4. června 2023.

Aktuální informace najdete na facebookovém profilu **Matice Křemešnická**.

Seznam nemateriálních statků tradiční lidové kultury Kraje Vysočina:

1. Běh o Barchan
2. Skřipácká muzika na Jihlavsku
3. Betlémská cesta v Třebíči
4. Obchůzka královniček na Velkobítešsku
5. Historický morový průvod v Brtnici
6. Jihlavský havířský průvod
7. Karmelská pouť ve farnosti Heřmanov
8. Dudáctví na Vysočině
9. Svatováclavské hody v Rouchovanech
10. Křemešnická pouť

Text z www.kr-vysocina.cz upravil a doplnil Petr Samec

Pozvánka na Oblátskou pouť Sobota 20. května 2023

Zveme všechny přátele oblátské rodiny ke společně strávenému dni na Klokotech.

- 10:00 malá pouť ke kapli Dobrá Voda
- 11:00 mše sv. s otcem Janithem OMI, misionářem ze Srí Lanky a se scholou
- 12:00 společný oběd
- 13:30 přednáška o oblátské misii na Srí Lance
- 15:00 požehnání

Přede mší bude možnost zpovědi. Oběd bude připravený pro všechny, něco dobrého na společný stůl vítáno. Připraven je odpolední program pro děti.

Pouť můžete sledovat online na www.klokoty.cz

Vaše oblátská rodina

Křemešnická pouť má tradici dlouhou 400 let

Rozhovor s Mgr. Kateřinou Křížovou z Regionálního pracoviště tradiční lidové kultury (RPTLK) Muzea Vysočiny Třebíč o zápisu Křemešnické poutě na prestižní seznam Kraje Vysočina.

Mgr. Kateřina Křížová

Co je Seznam nemateriálních statků tradiční lidové kultury Kraje Vysočina?

Jedná se o soupis regionálně významných projevů tradiční lidové kultury vyskytujících se na území Kraje Vysočina, jenž náleží do oblastí: lidové ústní tradice – lidové interpretační umění – společenské zvyklosti, obřady a slavnostní události – tradiční lidové vědomosti a zkušenosti – znalosti a dovednosti spojené s tradičními řemesly.

Jak obecně probíhá procedura zápisu do Seznamu?

Navrhovatelem Statku mohou být územní samosprávné celky, příspěvkové organizace obcí nebo Kraj Vysočina, další právnické či fyzické osoby a RPTLK (Regionální pracoviště tradiční lidové kultury v Kraji Vysočina při Muzeu Vysočiny Třebíč). RPTLK současně vede Seznam nemateriálních statků, přijímá návrhy a vyřizuje agendu s tím vším spojenou. Jednou za rok předkládá návrhy k výběru Etnografické komisi Kraje Vysočina, která přijaté návrhy posoudí a rozhodne o jejich případném zápisu do Seznamu. Dosud bylo na Seznam zapsáno deset Statků.

Kdo se nejvíce podílel na zápisu Křemešnické pouti?

Křemešnická pouť byla vybrána do seznamu pro její dlouholetou tradici. Od doby pobělohorské do současnosti neztratila na své popularitě ani přes různé snahy minulých režimů o její zrušení či zesvětštění. Pro svoji unikátnost ve spojitosti se zázračnými uzdraveními vodou z pramene „Zlaté studánky“ patří k nejvýznamnějším poutím v kraji. Aby bylo pokryto území celého Kraje Vysočina, spolupracuje RPTLK při muzeu Vysočiny Třebíč s dalšími krajskými muzei (Jihlava, Pelhřimov a Havlíčkův Brod), jejichž vybraní odborní pracovníci jsou zároveň členy Etnografické komise pro Kraj Vysočina. Návrh na zapsání Křemešnické poutě na seznam iniciovala a zpracovala PhDr. Markéta Skořepová, Ph.D. z Muzea Vysočiny Pelhřimov. Zpracování nominace statku probíhá v průběhu roku, kdy je nutné provést terénní a archivní výzkum, fotografickou dokumentaci a výrobu krátkého filmového medailonku. Tím to však nekončí. Každý zapsaný statek se nadále sleduje a případné změny se zaznamenávají v redokumentačních zprávách.

Uvažuje se o tom, že by byla Křemešnická pouť nominována na celostátní Seznam nemateriálních statků ČR?

Zatím se o nominaci Křemešnické poutě na celostátní seznam neuvažuje. Tuto otázku necháváme otevřenou do dalších let.

Ptal se Petr Samec

Pozvánka na Noc kostelů

„Po světle dne totiž nastupuje noc, kdežto žádné zlo nepřemůže moudrost“ (srov. Moudr 7, 30). Tak zní motto letošní Noci kostelů, která se bude konat 2. června 2023.

Celá kniha Moudrosti je, možná zjednodušeně řečeno, velkým hymnem na onu Moudrost, která je přítomna při stvoření, v dějinách spásy, ale doprovází i celý život člověka – nejenom ten pozemský... A tak bude snad citát z této knihy inspirativní i pro ty křesťany, kteří ji chápou jako knihu deuterokanonickou. Zatímco střídání dne a noci ukazuje na přirozené střídání doby práce a odpočinku, světla a tmy, moudrost odkazuje ještě dále, než kam dosáhne přirozený řád tohoto stvořeného světa. Akce, která vstupuje v naší zemi do patnáctého ročníku (měla by tedy symbolicky dostat občanský průkaz), je myslím výzvou. V mnoha farnostech zdomácněla, jinde byla také podložena, nebo na čas opuštěna, většinou podle ochoty a nadšení jednotlivců. Stále však má svou kontinuitu v našich společenstvích a odráží také jejich charakter. Ochota k otevřenosti zůstane vždy tím podstatným. Umělecký program, či jeho bohatost, bude až tím druhotným. Pro myšlenku Noci kostelů je otevření venkovské kapličky na jednu hodinu stejně důležité, jako vytvoření programu s koncerty, výstavami a mnoha dalšími projekty na celou noc.

Přesto je vhodné, abychom upozornili na některé programy, které jsou již v době uzávěrky tohoto časopisu připraveny a mohou zaujmout:

Břežnice – prohlídka kostela, výstava církevních rouch, ochutnávka mešního vína

Č. Budějovice, Bratrská jednota baptistů – koncert Slávka Kleandra

Č. Budějovice, kostel Obětování Panny Marie – koncert sboru Canzonetta, prohlídka běžně nepřístupných míst

Č. Budějovice, Suché Vrbné – program pro děti, opékání buřtů

Nová Včelnice – galakonzert duchovní hudby

Trhové Sviny, kostel ČČSH – koncert novohradského smíšeného sboru, rokování o krizi hodnot

Mnohé programy jsou stále ještě v přípravě, a tak prosím sledujte webové stránky www.nockostelu.cz, které jsou aktualizovány průběžně. Na tomto webu je také možné stáhnout si mobilní aplikaci, která je dobrým pomocníkem při vyhledávání programů „na míru“. Na stránkách Noci kostelů jsou také informace a návody pro ty, kdo by se chtěli rozhodnout některý kostel či sbor otevřít a přivítat návštěvníky.

Kéž je i letošní Noc kostelů nocí požehnanou a kéž třeba právě o této noci budeme moci zažít dotek té Moudrosti, která nemůže být překonána žádným zlem.

Štěpán Hadač,

koordinátor Noci kostelů v českobudějovické diecézi

V Písku vystavovali relikvii Svatého Hřebu

Unikátní archeologický nález, tzv. Svatý Hřeb z Milevska, lákal od Velkého pátku do Prácheňského muzea v Písku. Výstava relikvie I. stupně, údajně spojené s Kristovým utrpením, nalezené roku 2020 v areálu premonstrátského kláštera v Milevsku, trvala za přísných bezpečnostních opatření od 7. dubna do neděle 16. dubna.

Ochrana před husity

„Historický artefakt – část hřebu ze Svatého Kříže – byl od středověku považován za jednu z nejvzácnějších křesťanských relikvií,“ uvedl archeolog Pavel Břicháček ze Západočeského muzea v Plzni s tím, že klášter založili v poslední čtvrtině 12. století. Klášter byl pozoruhodné a významné místo na kulturní mapě Evropy, který o svou pozici přišel kvůli husitským válkám, jak tvrdí archeolog, který uvádí svou verzi, osvětlující přítomnost Svatého Hřebu. „Relikvie měly ochranné funkce, a možná i proto byl tento předmět uschován ve zdi kostela sv. Jiljí, který byl farním kostelem pod správou kláštera a s ním i souvisel. Popustím uzdu fantazii a přenesu se do doby počátku husitských válek, kdy se milevští premonstráti dozvěděli, jak špatně skončili bratři v Sezimově Ústí. Nečekali, až i k nim přitáhnou Táborští a zlikvidují je. Jednu z nejvzácnějších relikvií uschovali do kostela sv. Jiljí a počítali s tím, že klášter tak bude chráněn,“ myslí si. Klášter, ležící blízko Tábora, byl sice poškozen, ale přežil, na rozdíl od mnoha jiných zničených za husitských válek. „Mniši tehdy žádali o záchranu kláštera, což relikvie splnila,“ zdůraznil archeolog.

Vzácný ultramarín

K vědcům, kteří hřeb v roce 2020 objevili, patří geofyzik Jiří Šindelář ze spolku Naše historie. „I když přesně nevíme, o jaký předmět se jedná, středověkou společností byl nepochybně považován za svatou relikvii. Věda možná pokročí tak daleko, že zjistíme, zda má hřeb cosi společného s osobou Krista,“ říká geofyzik.

Archeologové objevili i zbytky dvou dřevěných schrán, z nichž jedna, která hřeb uchovávala, pochází z přelomu 4. a 5. století. Druhá, vnější, je z období vlády císaře Karla IV. čili ze 14. století. „Hřeb je šesticentimetrový kovaný kus železa, hrot odsekнутý z většího předmětu. Je druhotně označen křížkem z ryzího zlata. Při zkoumání trosky dřevěné relikviářové schránky se našly zbytky původního modrého nátěru, k němuž byl použit nejdražší modrý pigment, který lidstvo poznalo – pravý přírodní ultramarín, pocházející snad z dnes nepřístupných dolů v Afghánistánu. Což odpovídá tehdejší kultuře a památkám byzantské říše,“ dodává geofyzik. Fakta tak posunují původ hřebu daleko před dobu vrcholného středověku, kdy Evropu ovládal hon za relikviemi, při němž často docházelo k falzifikaci, různým úpravám a podvrhům.

Uvést do tajemství

Objevu si považují i řeholníci. „Když jsem se o nálezu dozvěděl, pro mě se nic zvláštního zpočátku nedělo, neboť tzv. Svatých Hřebů jsou mraky,“ přiznává P. Daniel Peter Janáček, O.Praem., opat Královské kanonie premonstrátů na Stahově. „Moje skepse se však rozplývala, když Jiří Šindelář schránku analyzoval jako velmi vzácný nález ze 4. století. Nemůžeme ale hned jásat a projevat nadšení. Pavel Břicháček pak určil, že zlato, z něhož je křížek, pochází z Malé Asie. To už jsme si řekli, že nás nález vede ke sv. Heleně, matce císaře Konstantina, a možná ještě dál. Lidé se ptají, zda je nález pravý. Snad nejde ani tak o jeho pravost, jako spíš

Svatý Hřeb představili v Prácheňském muzeu v Písku (zleva) opat P. Daniel Peter Janáček, O.Praem., převor P. Martin Jozef Bartoš, O.Praem., geofyzik Jiří Šindelář a archeolog Pavel Břicháček.

Svatý Hřeb z Milevska byl nalezen v kostele sv. Jiljí v roce 2020.

o symbol. S relikviemi tzv. I. stupně, které odkazovaly k životu a utrpení Krista, mohly nakládat jen nejvyšší osoby. To ukazuje na fakt, že milevský klášter byl kdysi významnější víc, než si myslíme. Naši předchůdci měli relikvii ve velké úctě. Hřeb nás kamsi vede. Odkazuje nás na Krista, my věřící říkáme, že na Boží lásku. Neuctíváme v relikvii kus železa, ale Kristův odkaz. Ostatky a relikvie nám mají něco připomenout, kamsi nás přivést a uvést do jakéhosi tajemství, mysteria. Pokud nás nález povede k zamyšlení nad těmi, kteří zde byli před námi, má svůj význam,“ dodal opat.

Osobní vztah

Důležitost nálezu pro vytváření osobního vztahu s Bohem vidí i P. Martin Jozef Bartoš, O.Praem., převor Královské kanonie premonstrátů na Strahově. „Relikvie je most mezi tím, co je a co bylo. Most zpřítomňující okamžiky, které nemůžeme zažít fyzicky, ale duchovně je prožívat můžeme. Nevíme, zda relikvie Svatého Hřebu pronikla tělem Kristovým nebo čeho se železo dotýkalo. Nejdůležitější je, kam a ke komu mě relikvie odkazuje, a jak si dokážu budovat svůj osobní vztah k Ježíši Kristu. A když už ve 4. století dávali lidé tomuto hřebu absolutní význam a důležitost a jako relikvii ho ctili, odkazuje do ještě hlubší minulosti,“ zdůrazňuje převor. Relikvie se vrátí časem do milevského kláštera, kde se stane součástí chystaného muzea, jehož nová expozice se Svatým Hřebem a dalšími objevenými cennostmi připomene dobrodružství nálezu.

Radek Gális